

INTERN

UFO-Sverigeinformation

**Konfidentiellt textmaterial ENBART avsett för UFO-Sveriges lokalgrupper, distriktschefer, fältforskare och övriga aktiva medarbetare inom Riksorganisationen UFO-Sverige.
INNEHÅLLET FÅR ICKE DELGES TREDJE PART.**

Utgives av Riksorganisationen UFO-Sverige.

Redaktionens adress: SAT/Mats Nilsson,

Östra Thulegatan 43, 733 00 SALA.

Redaktionens telefon: 0224/ 1 7 7 7 1

Tryckning och distribution: Leif Andersson,

Ryd, 380 60 FÄRJESTADEN. Tel. 0485-373 33

Utkommer ca 10 gånger per år. Prenumeration 40 kronor för kalenderår genom inbetalning av beloppet till postgirokonto 35 44 51-7 Leif Andersson.

Det här blir sista Interna tidningen före sommaruppehållet. Och vi på redaktionen tänker samla krafter för nya friska tag till hösten, det innebär dock inte att vi tänker ligga på latsidan under sommaren, tvärt om. Det finns hur mycket som helst att göra inom UFO-Sverige. Jag önskar att alla ville inse det. Alla krafter behövs, det har inte alla insett.

Vi kan ta ett par exempel.

I Intern-tidningen Nr 12, skrev Sten Dramstad och efterlyste material till en teknisk spalt, där läsarna kunde ventilera tekniska problem, ställa frågor och delge andra grupper kopplingscheman, ritningar o.dyl. som kan vara till nytta i UFO-sammanhang. Vad har hänt sedan dess??

Sten Dramstad är besviken! det är vad som har hänt.

Finns det ingen lokalgrupp som har problem av teknisk art eller tekniska frågor? Det måste betyda att föreningarna runt om i landet är tekniskt fulländade och då är skälen att skriva till Dramstad och teknisk spalt än större eftersom ni måste ha massor av råd och idéer att delge de nyare grupperna.

I Intern-tidningen Nr 13, skrev Sten Dramstad igen. Denna gång angående psykmotorn. Han tog fram protokollblad där ni skulle föra in resultaten av era experiment och sedan skicka dom till Sten så skulle han sammanställa och om möjligt försöka finna ett gemensamt mönster. Även detta har blivit resultatlöst. Kort sagt, Sten Dramstad är besviken igen. Men än är det inte för sent att fatta pennan!!

Jag vill här passa på att tacka Rapportcentralen för det värdefulla och hårda arbete de nerlagt i och med vårens grundkurs för fältforskare som ägde rum den 19-20 maj i Lersäter. Där var idel nya ansikten, kanske 7-8 personer av de 70 som deltog har varit med förut. Det var helt lyckat och stämningen var på topp hela tiden trots det tidvis dåliga vädret då vinden tog i ordentligt och regnet vräkte ner.

Tilläggs kan också att av de 70 som deltog var 20 stycken kvinnor. Vi ser fram emot höstens repövning som kommer att avhållas 24-25-26 aug, mer om det längre fram i tidningen.

Till sist, från oss på redaktionen till ALLA läsare, en riktig trevlig och förhoppningsvis varm sommar. Och ni alla som ska ut på vägarna, till stugor och campingplatser. Kom ihåg två saker mer än allt annat. Kör försiktigt "Ni har bara er själva" och håll rent i naturen.

M a t s

=====

OBS

OBS

Förfrågningar har inkommit från ett flertal lokalgrupper inom UFO-Sverige om inte man skulle kunna ta fram en T-shirt som bara medlemmar i UFO-Sverige skulle få använda. Ett bra tips tycker Vi här på red. Men nu vill vi ha hjälp! Teckningar med förslag till hur trycket på tröjan skall se ut, tänkte vi att Ni ute i landet skulle hjälpa oss med. Rita ett förslag och sänd till oss på red. så publicerar vi samtliga senare och vi röstar fram ett bra förslag.

ANMÄL ER REDAN NU TILL.....

REPÖVNING FÖR FÄLTFORSKARE

UFO-Sveriges rapportcentral (Köpings UFO-förening) arrangerar en fortsättningskurs och repetitionsövning för tidigare utbildade fältforskare den 25 och 26 augusti i Lersäter utanför Köping.

Vi kommer att följa tidigare utbildningsmönster avseende den praktiska delen av fältundersökningarna, men vi kommer även att gå in mera på de s.k. gränsfenomenen typ. forteana och liknande. För den skull kommer vi att anlita speciellt inbjudna specialister. Även lördagskvällens underhållare går i samma anda, där vi lyckats engagera den mycket omdiskuterade Rolfino, som bl.a. kommer att demonstrera suggestionsförsök (se separat pressklipp!).

Meningen är framförallt att ni skall träffa tidigare kurskamrater igen, och därför är fredagen resedag och inkvarteringen börjar redan från klockan 15.00. Fredagskvällen är vikt för samkväm med improviserade program, bl.a. filmvisningar.

HÖG TID ATT ANMÄLA SIG !

För att underlätta planeringen är det hög tid att anmäla sig redan nu, trots att sista datum är 10 augusti. Frågan är nämligen hur många vi kan ta emot. Skall vi slå stopp vid ca 70 deltagare? Eller kan vi ta emot ytterligare ett 30-tal?

Vi hade tänkt att de som har tillgång till tält eller husvagn kunde sova i dessa. På så sätt kan vi fördela de 30 sängplatserna till deltagare som reser mycket långt och några som inte kan sova i tält eller på golvet. Ange därför "TÄLT" eller "HUSVAGN" på postgirotalongen när ni skickar in kursavgiften. Givetvis hoppas vi på toppenväder så glöm inte att ta med badgrejor för ett dopp i Lundbysjön.

F Ö R H A N D S A N M Ä L A N

Kostnaden för mat och logi från fredag e.m. t.o.m. söndag är 85 kronor per deltagare. De som önskar genomgå internatkursen skall senast två veckor före (det innebär den 10 augusti - men vi ser helst att ni anmäler er redan under juni/juli) inbetala 85 kronor till postgirokonto 74 51 90-9 Köpings UFO-förening. Texta namn och adress tydligt.

Omkring den 15 augusti utsänds kursprogram och vägbeskrivning. Av administrativa skäl är deltagaravgiften 85 kronor för alla, oavsett om ni bor i husvagn, tält eller ligger på golvutrymme, anländer fredag eftermiddag eller lördag morgon.

K O M I H A G.....

att TEXTA "T Ä L T" eller "H U S V A G N" på inbetalningskortet om ni medför denna form av eget logi (OBS gäller även de som sover i någon kamrats tält eller husvagn).

VÄLKOMNA TILL ETT TREVLIGT REPMÖTE

önskar

Thorvald, Karl-Olov och Ingvar

UFO-SV. RAPPORTCENTRAL
Box 151
731 01 KÖPING
ALARMCENTR. Tel. 0221/310 25

RIKSOMFATTANDE OBS-KVÄLL

Som ni säkert läste i Intern-tidningen Nr 15, kommer det att anordnas en Riksomfattande OBS-kväll lördagen den 16 juni och alla som vill vara med skall vara samlade vid sina resp. bevakningstorn eller utsiktsplatser senast kl:20.00. Föreningar som ligger nära varandra bör ta kontakt för e.v. gemensamma sambandsövningar. De som har PR-radio tar naturligtvis med den. Och frekvensen på AM är kanal 21 och för dom som har tillgång till SSB-stationer bör ligga på USB.

I juni är det ganska ljust hela nätterna, men denna obs-kväll är mest avsedd som en trevlig samvaro och gemenskapsträff för eningsmedlemmar emellan. Samt lite träning i radiosamband vilket är viktigt då fler och fler grupper skaffar sig PR-radio.

Då denna obs-kväll omfattar hela landet och vädret kan vara skiftande från norr till söder, kommer vi inte att ställa in hela evenemanget i händelse av regn utan grupperna får själva planera sin obs-kväll efter vilket väder dom har.

Tag med varma kläder, korv, korvbröd och kikare. Och var försiktig med eldarna, tag för säkerhets skull kontakt med brandförsvaret i god tid före obs-kvällen. Har ni något ni vill fråga om, ring 0224-17771 mellan kl:17.00 - 23.00

M a t s

=====

TIPS FÖR FÄLTFORSKARE

BETRÄDANDE SKEDAR FÖR PROVTAGNING

Uteslut träskedar, tag istället plastskedar av olika storlekar. Tag aldrig flera prover med samma sked. Lägg skeden i samma påse som provet. Om proven lägges i provrör eller i flaskor, lägg samtliga skedar i en påse. Avsikten med detta är att man inte skall kunna "smitta" ner ett prov med föregående som kanske kan vara förorenat med radioaktivitet eller annat som ej skulle finnas normalt i det senare provet. Resultatet blir ju totalt missvisande om ej renlighet iakttages.

Finurlige Filip

VENUS YPPAR HEMLIGHETER TILL OSS

Fem sonder från en rymdfarkost regnade ner på planeten Venus under en imponerande manöver i december 1978. Medan de föll genom Venus atmosfär radierade de till jorden överraskande data angående venusatmosfärens sammansättning. Enligt uppgift fungerade alla sönerna felfritt. En liten mängd atmosfärisk vattenånga upptäcktes och detta var, enligt en forskare tillräckligt för att förklara drivhuseffekten. Den löste med andra ord frågan om varför temperaturen nära Venus yta går upp till 480 grader Celsius, tillräckligt för att smälta bly. Enligt vetenskapsmännen förefaller det som om energi från solen hålls kvar vid ytan av något slags atmosfäriskt lock. En upptäckt skapade emellertid förvirring. New York Times rapporterade: Upptäckten av vad som tycks vara relativt stora mängder argon är en av de mest förbryllande över-

PROTOKOLL

fört vid Riksorganisationen UFO-Sveriges
riksstämma 1979-04-07 i Folkets hus, Köping

1

Ingvar Damm öppnade riksstämmans interna förhandlingar och hälsade ombud och medlemmar välkomna

2

Upprop förrättades av lokalgruppernas ombud. Av 24 medlemsgrupper var 18 närvarande

3

Stämman godkände och fastställde dagordningen

4

Till mötesordförande valdes Karl-Erik Larsson och till sekr. Thorvald Berthelsen

5

Till justeringsmän och tillika rösträknare valdes Lennart Fogelberg och Carl-Axel Jonzon

6

Centralgruppens verksamhetsberättelse och revisorernas berättelse föredrogs

7

Stämman beslutade om ansvarsfrihet för centralgruppen för det gångna verksamhetsåret

8

Stämman avtog en motion från Västerbergslagens UFO-förening om tillsättandet av utskott inom UFO-Sveriges styrelse

9

Stämman avtog en motion från Västerbergslagens UFO-förening rörande årsvis förhandsbokade styrelsemöten för centralgruppen

10

I en motion från Västerbergslagens UFO-förening avseende UFO-Sveriges planeringskonferens beslutade stämman

... att 1979 års planeringskonferens hålles den 20 oktober

... att planeringskonferensens förslag redovisas i medlemstodningen

I samma motion yrkades att planeringskonferensen hålles under 2 dagar lördag-söndag.

Stämman avtog detta yrkande och beslutade

... att centralgruppen, i samråd med arrangerande lokalgrupp, beslutar om den skall hållas under en eller två dagar

11

Stämman biföll en motion från Köpings UFO-förening avseende redovisning av centralgrupps sammansättning före val, och beslutade

... att lokalgrupp, som till valberedningen säger sig vara villig att kandidera till centralgrupp, skall i samband med detta utse och presentera de fem ansvariga ledamöter som skall ingå i centralgruppen. Bland dessa skall även presenteras ordförande och kassör.

... att lokalgrupp som önskar kandidera till centralgrupp, men inte själva

kan få ihop fem ansvariga ledamöter inom den egna gruppen, skall kunna knyta utomstående dugliga ledamöter till sig, genom att dessa löser medlemskap i lokalgruppen.

Anm.: Här avses t.ex. ledamöter från andra lokalgrupper. Två eller tre lokalgrupper kan således genom samverkan få fram en fungerande styrelse.

12

Stämman avslog en motion från Västerbergslagens UFO-förening avseende en utökning av UFO-Sveriges styrelse från 5 till 9 ledamöter och tillägg av 7 personliga suppleanter

13

Stämman biföll en motion från Köpings UFO-förening avseende särskilda instruktioner för arbetsgrupp enl. § 17 i stadgarna, och beslutade

- ... att utse Köpings UFO-förening till UFO-Sveriges rapport- och alarmeringscentral, att verka enligt tidigare praxis
- ... att utse Köpings UFO-förening till UFO-Sveriges informations- och marknadsföringsenhet, att verka enligt tidigare praxis
- ... att utse Mats Nilsson och Håkan Ekstrand såsom redaktion, och Mats Nilsson som ansvarig utgivare av medlemstidningen
- ... att utse Leif Andersson och Bert Petersson att handha tryckning och distribution av medlemstidningen, enligt tidigare praxis - d.v.s. att arbetsgruppen också själv beslutar om prenumerationskostnaden för år 1980

14

Stämman avslog en motion från UFO-gruppen Cosmos i Markaryd i vilken föreslogs, att i fortsättningen ta med uttrycket "utomjordisk farkost" i verksamheten

15

STADGEXANDRING: Stämman biföll en motion från Enköpings UFO-förening i vilken föreslogs att gruppmedlemsavgiften höjes till 100 kronor per lokalgrupp.

§ 4 punkt A i stadgarna får därmed följande ordalydelse:

a. Grupp bestående av minst tre personer efter anmälan till centralgruppens ordförande och efter erläggande av medlemsavgift (A-medlem). Avgiften för gruppmedlemskap är hundra kronor högre än för B-medlem.

Anm.: Gruppmedlemsavgiften är således 160 kronor f.n.

16

Stämman avslog en motion från Enköpings UFO-förening om att två kronor av varje medlemsavgift till ansluten lokalgrupp (per medlem i lokalgrupp) skall gå till UFO-Sveriges stödfond

17

Stämman utsåg Anne-Marie Milianowicz till ny förvaltare för UFO-Sveriges stödfond

18

Stämman utsåg Sala Amatörförening för Tvärvetenskap (SAT) till ny centralgrupp för perioden fram till 1980-03-22

19

Till revisorer valdes Bo Roslind och Jörgen Kvist. Till revisorssuppleant valdes Jan Eriksen

20

Till valberedning inför 1980 års riksstämma utsågs Västerås Tvärvetenskapliga Förening (VTF)

21

Riksstämmans interna del avslutades

Vid protokollet:

Justeras:

Justeras:

Thorvald Berthelsen

Lennart Fogelberg

Carl-Axel Jonzon

RADIOPASSNING 27 MHz

Vi har nu ett väl fungerande internt radionät i Mälardalsområdet omfattande ett 25-tal kortvågsstationer (PR/Privatradio) både AM och SSB.

Radionätet är fördelat på två olika tillstånd med namnanrop:

- 1) Köpings UFO-förenings med basstationsanrop "UFO-KÖPING" samt mobila stationer "UFO-1" t.o.m. "UFO-42".
- 2) Enköpings UFO-förenings med basstationsanrop "UFO-ENKÖPING" samt mobila stationer "UFO-101" t.o.m. "UFO-112".

PASSNINGSTIDER:

Jämna heltimmar på SSB (Europakanal 24) USB

Jämna halvtimmar på AM kanal 21

Har du PR-station i bilen och råkar passera genom täckningsområdet så försök nå oss på dessa tider. Din "lånesignal" vid upprop är då för Köping "UFO-012" eller för Enköping "UFO-0112".

Samtidigt uppmanas övriga läsare av detta blad, att OM NI HAR PR-RADIO meddela typ, antenn, passningskanal etc. till UFO-Sveriges alarmerings-central, Box 151, 731 01 KÖPING.

LERSÄTER**

Den 18 och 19 maj hölls årets grundkurs för fältforskare. Ett 70-tal personer slöt upp. Glädjande nog var en stor del av kursdelatagarna kvinnor. Att notera var att man såg idel nya ansikten, endast 7-8 stycken var vad man skulle kunna kalla "veteraner". Som vanligt erhöles både teoretisk och praktisk utbildning.

På lördagkvällen var stämningen hög, Åke Gustafsson Show drog igång. Senare på kvällen dök ett flygplan upp, uppvisande en rad olika ljus t.ex. stoblight och landternor.

Följande dag togs ämnet "kontakt med massmedia" upp. Detta var i år speciellt intressant då en journalist från kvällstidningen Expressen deltog i kursen. Därefter var det dags för sammanfattning och utvärdering av internatkursen. Detta skedde i form av stormöte där kursdelatagarna uppmanades att komma med kritik och synpunkter. Samtliga deltagare sade sig ha fått stor behållning av kursen.

=====

Om molekyler i en enda vattendroppe kunde förvandlas till sandkorn skulle man få tillräckligt med sand för att bygga en betongmotorväg, 30 cm tjock och 800 meter bred, från Paris till Theran.

—VI HAR SLUTAT ATT TÄNKA SJÄLVSTÄNDIGT

SOLLEFTEA (NN)

Forum för tvärvetenskap i Sollefteå fick stifta bekantskap med ett tjugotal nya ansikten på säsongens sista temakväll på församlingsgården.

Det handlade om tidigare kulturers historia och våra förfäders tekniska duglighet, något

som samtliga stannade kvar för att diskutera kringefteråt.

— Om vi verkligen lägger på ett kol och läser tidiga mäktiga kulturers historia så skulle vi kunna undvika det mesta av våra nu så vanliga misstag, säger Reinhold Carleby, ordförande. Historien finns spridd över hela världen i form av byggnadsverk, legender och muntlig tradition.

Men tyvärr är vi vilseledda av vår auktoritet och tron på vår egen teknologiska förträfflighet. Vi har också slutat upp att tänka självständigt och sväljer allt som "Gudomen TV" serverar, menar man i Forum för tvärvetenskap.

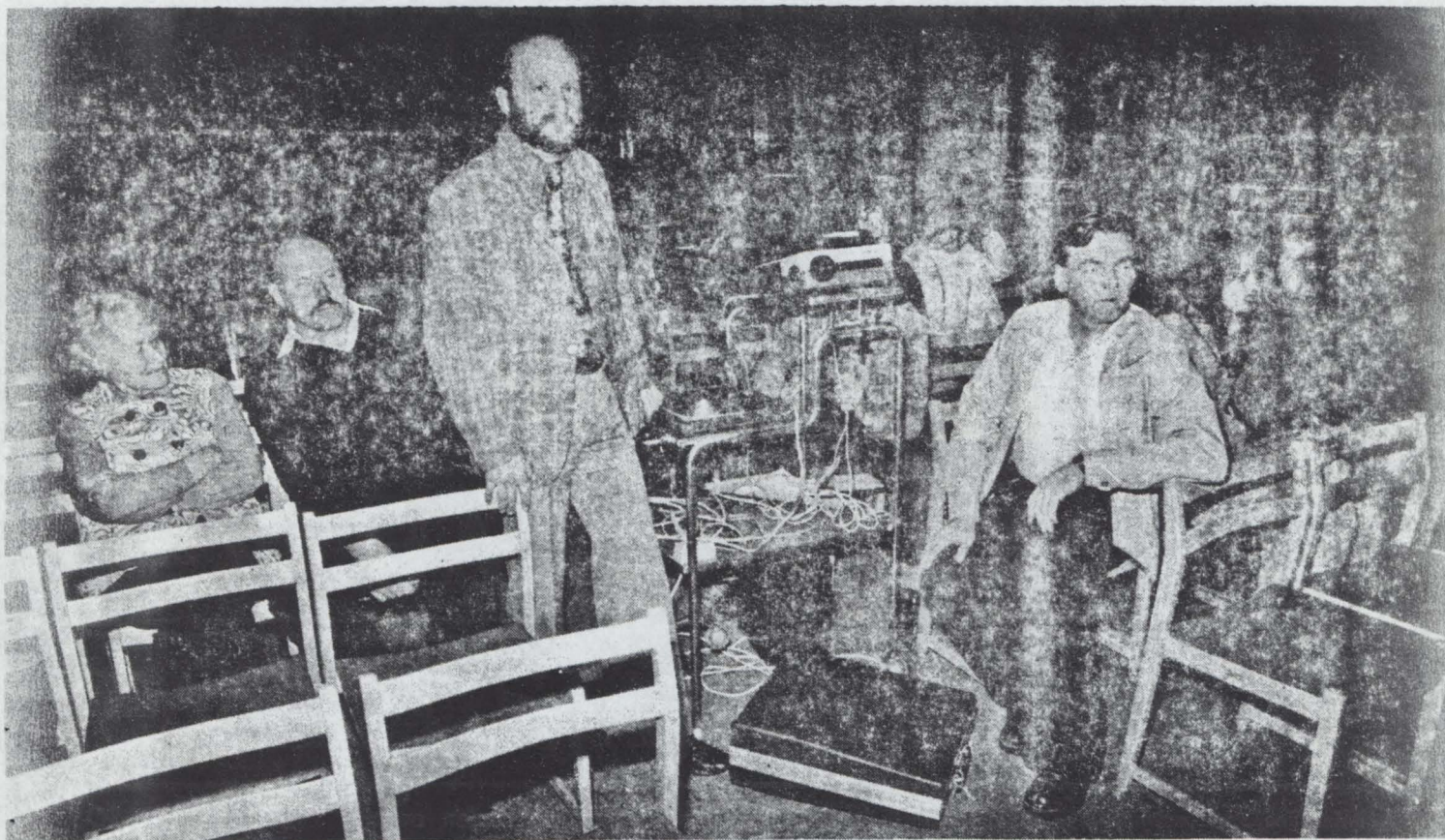
Vid mötet medverkade Sundsvalls UFO-förenings ordförande Loy Soli och talade om metrobiologi och astrobiologi, läran om hur meteorologiska förhållanden påverkar oss i det

dagliga livet, solfläckarnas inverkan på livet på jorden m.m.

FOLKRÖRELSE

Detta att börja använda sitt nuvud självständigt på nytt har blivit en folkrörelse, konstaterar man i föreningen, som hade satsat hårt på att locka intresserade till temakvällen.

Det lyckades man med och till hösten överväger man att ställa till med något "påträngande och talande evenemang".

Loy Soli från Sundsvalls UFO-förening medverkade vid temakvällen som Forum för tvärvetenskap anordnade. Till höger Reinhold Carleby, ordförande.

NYTT BRUK FÖR GAMLA KROPPAR.

Människans nyförvärvade förmåga att få kroppar att fungera med hjälp av hjärt-lungmaskiner och dialysapparater har ingivit sociologen Amitai Etzioni vid Columbiauniversitetet en ovanligt makaber ide. Han vill inrätta likfarmar, där man utnyttjar kroppar som är hjärndöda men för övrigt har funktionsdugliga organ. Organen skulle hållas igång med hjälp av de ovannämnda maskinerna, så att kroppen kunde producera vaccin och transfusionsblod.

Psykmotorn kan få praktisk användning i framtiden

Efter lite granskning har jag funnit att om man ställer psykmotorn i ett fönster med en krökt nappskiva, se fig. 1, börjar den att rotera. Kan det bero på någon kosmisk energi, eller på att fönstret behöver tätas? När jag tätat fönstret fungerade inte psykmotorn längre. Kan psykmotorn i vissa fall ersätta dyr elektronisk värmekamera för att lokalisera drag.

Förra vintern hade jag en psykmotor som gick flera veckor i sträck pga att lokalen har utsugningsfläktar. Motorn stod flera meter från närmaste fönster och utsug. Om jag inte tagit bort den, hade den förmodligen gått än.

Jag ska försöka beskriva hur psykmotorn fungerar. Jag sitter vid ett bord med den nålförsedda plastmuggen upp och nervänd över en pelare som har en plan glasyta som nålspetsen vilar på. Denna lagring har så gott som ingen friktion alls, med en anläggningsyta som förmodligen är mindre än $1/1000$ mm. Jämför man detta med det relativt stora avståndet till periferin på muggen, vilken hävstångsverkan! Ute i ändan på denna tänkta hävstång finns en slät yta på cirka 1,5 dm som luftens rörelse genom gnidning kan påverka.

Fig. 1

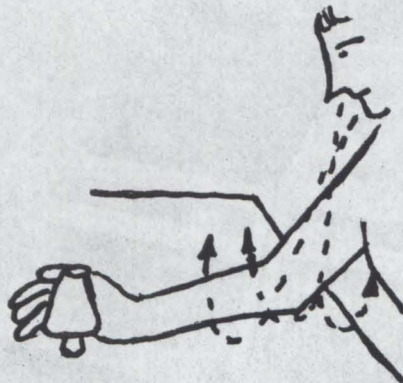

Fig. 2

Jag sitter med höger arm på bordet och handen kupad om muggen på ca 10 mm avstånd från muggen. Se fig. 2. Jag andas lugnt med ansiktet vänt mot muggen. Andedräkten som är varm, 37 grader C riktas då ner mot bordet någonstans mellan mig själv och muggen. Eftersom andedräkten är lättare än den kallare luften som finns över bordet stiger andedräkten uppåt efter att ha bromsats upp av bords-skivan. När jag andas ett tag värms även luften nere vid bordet upp och den varma luften kan breda ut sig mer och mer innan den stiger upp. Se fig. 3. Ni som provat psyk-motorn har säkert lagt märke till att muggen snurrar något varv åt ena hållet, innan den vänder och går åt andra hållet.

Detta beror på att den varma luften breder ut sig, och luften följer min arm som jag har på bordet och påverkar muggen som framgår av fig. 4.

Fig. 3.

Fig. 4.

Efter en liten stund letar sig den varma luften in mellan handen och muggen. I detta läge kan handens värme ha en viss betydelse eftersom den värmer upp luften mellan mugg och hand. Luften stiger uppåt, vilket medverkar till att luftströmmen som förut gick rakt och påverkade muggens andra sida, nu istället smiter in mellan hand och mugg. Handen fungerar nu som en ledskena i en turbin. När plastmuggen börjat rotera bidrar det till att luft pressas in mellan mugg och hand. Turbinen fungerar nu perfekt. Se fig. 5.

Ni kanske protesterar med att den ibland brukar rotera åt andra hållet. Det jag har beskrivit är en ytterst svag luftström som bildas vid utandning och som kanske inte är registrerbar på mer än en armlängds avstånd vilket kan visas med plastmuggen. Om det uppstår drag i lokalen och det kommer från motsatt håll orkar andningsluften inte fram till muggen utan draget i lokalen driver muggen åt andra hållet. Draget kan också komma från ett gynnsamt håll och hjälpa till. Detta förklarar varför psykmotorn fungerar olika bra vid olika tillfällen och olika väderstreck. Dvs det beror inte på om man sitter i nord-sydlig riktning osv utan på var draget i lokalen kommer ifrån.

Några av er protesterar antagligen fortfarande. Ni menar att det inte kan vara luftdrag som påverkar muggen, eftersom den också fungerar under en upp- och nervänd glasburk. Det är rätt. Men bara om det finns en springa mellan bord och glasburkens kant. Jag ställde alltså en glasburk över plastmuggen och då hände följande. Den varma luften från andedräkten följer bordet och armen men en del av luften stiger uppåt som framgår av fig. 6.

Men en del av den varma luften smiter in under glasburkens kant och stiger uppåt inne i burken. Därvid bildas en svag virvel, eftersom den kalla luften som från början fanns inne i burken nu smiter ner efter glasets innerväggar och sedan ut.

Fig. 5.

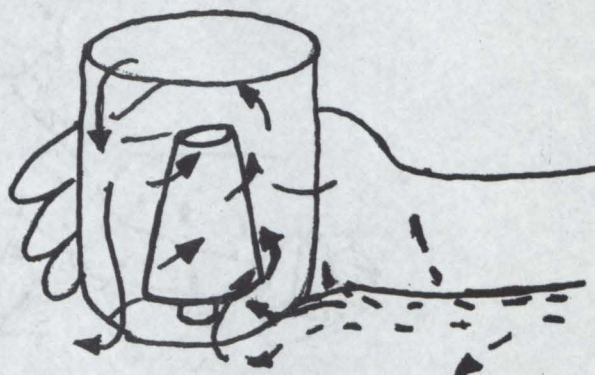

Fig. 6.

Ett sista experiment visar att jag knappast kan ha fel i min teori. Jag tar en glasburk med tättslutande lock och provar i vatten att den är absolut tät. Efter noggrann avtorkning placerar jag psykmotorn i det upp- och nersvända locket och gängar på glasburken. Motorn befinner sig nu i ett absolut dragfritt utrymme. Hur jag än försöker händer ingenting.

Detta sista experiment kan ni prova själva, och om någon skulle få psykmotorn att röra sig kan denna person också få andra saker att röra sig. Ta tex en tråd från ett spindelnät. I den ena ändan fästs en dammtuss och den andra ändan fäster man i locket på en glasburk. Locket måste vara absolut tätslutande.

Jag anser att psykmotorn är en BLUFF!!!!!!

Om någon har en annan uppfattning om psykmotorn kan han eller hon höra av sig. Min adress är: Tomas Elofsson, Fredsgatan 3, 61040 Gusum. Tel. 0123/20603

=====

P L A N E R I N G S K O N F E R E N S

Reservera redan nu lördagen den 20 oktober för den av Stockholms UFO-förening anordnade planeringskonferensen.

Preliminärt program:

09.00 - 12.00 Förhandlingar

12.00 - 13.00 Lunch

13.00 - 16.00 Förhandlingar

Mer information i kommande nummer.

På senhösten 1977 meddelades i tidningsnotiser att en mini-planet hade upptäckts mellan Saturnus och Uranus. Den beskrevs till och med som den tionde planeten i solsystemet. Upptäckaren har föreslagit att den kallas Chiron.

Astronomen Charles Kowal vid Palomarobservatoriet i Kalifornien i USA jämförde två fotografier som han den 18 och 19 oktober 1977 tagit av stjärnbilden Vädurens område med hjälp av observatoriets 122 centimeters Schmidt-teleskop. Han fann på bilderna ett svagt objekt som hade rört sig ovanligt långsamt, i ungefär samma takt som planeten Uranus. Det som kom att kallas Chiron kunde således antas befinna sig på samma avstånd som Uranus.

Astronomerna undersökte också om Chiron råkat hamna på bilder som tagits tidigare och mycke riktigt återfanns den på flera bilder, varav den äldsta var en fotografisk plåt från 1895.

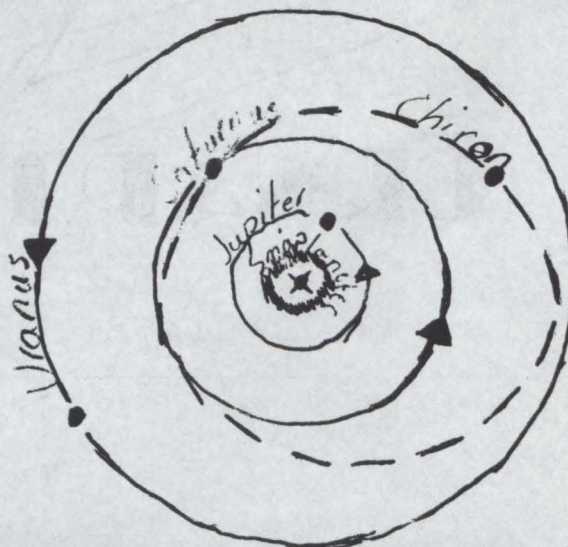
Tack vare de tidigare observationerna har man kunnat fastställa Chirons bana med stor exakthet. Den befinner sig i en starkt excentrisk bana. Periheliet, den punkt som är närmast solen, ligger innanför Saturnus bana, medan apheliet, den mest avlägsna punkten, återfinns nära Uranus bana. 1970 befann sig Chiron vid apheliet.

Med utgångspunkt från lyskraft och avstånd har Chirons diameter uppskattas till 200-600 km, vilket motsvarar ungefär en tiondel av diametern hos den minsta planeten i solsystemet, Merkurius. Omloppstiden runt solen är 50,70 år.

Är då Chiron en småplanet eller en komet? Den tycks inte riktigt passa in i någondera klassen. Ingen miniplanet har påträffats på samma avstånd som Chiron. Inte heller kometer har kunnat observerats så långt från solen eftersom deras lyskraft avtar betydligt på sådana avstånd. Chiron kan vara den första upptäckta medlemmen i en zon av småplaneter mellan Saturnus och Uranus. Eller också kan den vara en jättelik komet, en klotbildning av is och damm.

Källa: Årets uppslagsbok 1979

Ingemar Magnusson
Lindvägen 41
372 00 Ronneby

Efter drygt ett halvårs försening är nu den första starten för en returresa ut i rymden med en av den amerikanska rymdflygsstyrelsens Rymskyttlar inprickad till någon gång i september i år.

Det har visat sig att kostnaderna för hela Rymskyttelprojektet pga inflationen, men också byråkratiskt krångel och en förlängd byggtid av skeppen, har ökat med hela tre gånger. Trots detta kommer rymskyttlarna att väl i trafik till rymden varje vecka minska kostnaderna för rymdflygning dramatiskt.

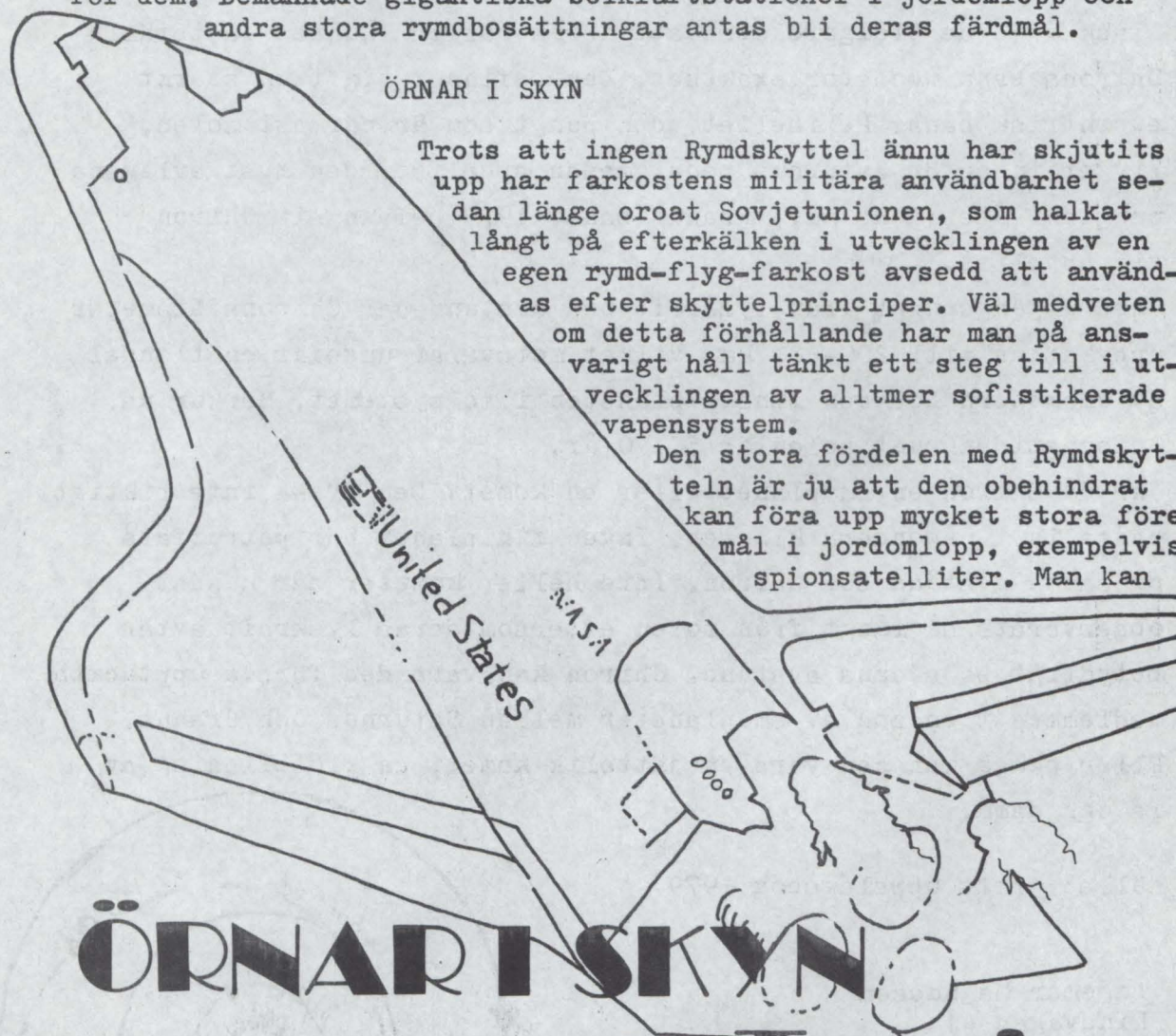
Man bör dock inte enbart se på dessa nya återanvändbara rymdskepp med odelad optimism - det är ingen hemlighet att en av de största uppdragsgivarna kommer att bli den amerikanska försvarsmakten. Kusliga visioner om krigföring i och från rymden håller idag på att förverkligas.

Denna första generation rymskyttlar är huvudsakligen avsedd för transport av stora mängder material upp i jordomlopp. En nästa generation skyttlar befinner sig redan på projekteringsstadiet och om knappt 20 år beräknas det finnas en kommersiellt lönsam trafik med ca 5000 passagerare i tur- och returresor till rymden varje år för dem. Bemannade gigantiska solkraftstationer i jordomlopp och andra stora rymbosättningar antas bli deras färdmål.

ÖRNAR I SKYN

Trots att ingen Rymskyttel ännu har skjutits upp har farkostens militära användbarhet sedan länge oroat Sovjetunionen, som halkat långt på efterkälken i utvecklingen av en egen rymd-flyg-farkost avsedd att användas efter skyttelprinciper. Väl medveten om detta förhållande har man på ansvarigt håll tänkt ett steg till i utvecklingen av alltmer sofistikerade vapensystem.

Den stora fördelen med Rymskytteln är ju att den obehindrat kan föra upp mycket stora föremål i jordomlopp, exempelvis spionsatelliter. Man kan

ÖRNAR I SKYNO
av Taurina

plocka ner uttjänta satelliter för att ladda om deras batterier och sedan återanvända dem. I Rymdskytteln enorma lastrum, som exempelvis med lätthet rymmer Sovjets största rymdstationer, kan naturligtvis satelliter som tillhör främmande makter tas ombord, fraktas till Jorden för att dissekteras på militära hemligheter utan att den främmande makten skulle kunna förhindra det. Men Sovjetunionen har utarbetat ett lika effektivt som skrämmande vapen för att förhindra detta - så kallade Hunter and Killer-satelliter.

De är lättmanövrerade från Jorden och utrustade med mycket effektiva laserkanoner det inte finns något som helst skydd mot. Sedan en sådan här "mördar"-satellit snabbt placerats inom skotthåll spränger den på bara någon sekund ofelbart vilket föremål som helst i jordomlopp i bitar. I Väst misstänker rymdexperter att syftena med de många och långa rymdresor Sovjet förra året framgångsrikt utförde bl a var att utföra tester med dessa nya laservapen som förut bara existerat i den relativt trygga science fiction-drömvärlden.

Strålarna från Hunter and Killer-satelliterna kan också från läktarplats, så att säga, skjuta ner alla fientliga interkontinentala kärnvapenbärande robotar som avlossas vid ett uppflammande storkrig. De kan också användas direkt mot mål på Jorden som städer och liknande även om man i internationella konventioner har försökt skydda sig mot något sådant.

Även USA utvecklar laser- och elektronstrålevapen av det här slaget främst avsedda för rymdkrigsföring. Utvecklingsarbetena är dock troligen inte lika omfattande som de bedöms vara i Sovjet. I fåfänga försök att skydda amerikanska satelliter förses de numera med ett extra kraftigt metallhölje. En åtgärd för att skydda sig mot att få satelliter nedskjutna med förödande konsekvenser som följd skulle kunna bli att svärmar av exakt likadana satelliter placeras i närheten av varandra. De förblir dock naturligtvis lika sårbara - det tar bara aningen längre tid att pricka ner dem...

DEN LÄNGSTA RESAN

Att som privatperson idag köpa en biljett till någon av de planerade uppskjutningarna av rymdskyttlar är en omöjlighet helt enkelt därför att rymdskytteln egentligen bäst kan liknas vid en rymdens långtradare - inte buss. Allt lastutrymme för åtskilliga år framöver har för övrigt redan hyrts in av mängder av företag; att hyra ett skepp för en tvåveckorstur kostar 21 miljoner dollar, att få ett 100-kilospaket med mätinstrument uppskickat samma tid kostar 10.000 dollar.

Hos det Federala Departementet för Flygtrafik i USA har farkosten därför helt följdriktigt inte registrerats som avsedd att frakta inhyrda passagerare. Departementet hade för övrigt problem med att definiera vad för luft och rymdfarkost en Rymdskyttel egentligen är med tanke på dess Lufttrafikcertifikat. Man klarade sig ur problemen med en lösning föreslagen av NASA, den amerikanska rymdflygstyrelsen. En Rymdskyttel är inget flygplan och därför behövs inget certifikat, slöt man sig till.

I storlek kan dagens generation rymdskyttlar jämföras med det omtyckta jettrafikplanet Boeing 707, men utvecklingen av nästa betydligt mindre skyttelgeneration, nästan enbart avsedd för persontransporter, är redan i full gång. Ett rymdflygplan av den nya typen kommer att vid starten bara väga en tiondel av vad nutidens Rymdskyttel gör samt i

storlek^{vara)} jämförbar med de gamla DC 3:orna. Ombord skall det finnas plats för 25 passagerare och tre besättningsmän plus 2250 kilo nyttolast. Dessa sk SDC-3:or beräknas vara tillverkade vid 90-talets ingång. De kommer att startas horisontellt från vanliga start- och landningsbanor. Deras raketmotorers bränsle blir flytande väte och syre och tack vare det blir de enda avgaserna ofarlig vattenånga.

Idén till dem är inte ny. I filmen "År 2001 - Ett Rymdäventyr" av Clarke och Kubrik visas bl a en rymdskyttel döpt till Orion av i princip samma snitt. Liksom i filmen blir det också väldiga rymdstationer och solkraftverk som kommer att bli resmålen vid de framtida skyttel-turerna.

I dagens USA reser man på sina håll krav om att minst 10 procent av nationens elbehov år 2000 skall vara tryggt med energi från solkraftverk i jordomlopp. Omfattande studier har visat att kostnaderna för en kraftstation med flera tiotals kilometer breda solfångarpaneler kan tjänas in efter 25 års produktion. Byggtiden blir ungefär lika lång och kommer att kräva 1000-tals arbetare, större "långtradar"-skyttlar och industriell utvinning av mineral och andra råvaror på månen.

RYMDEN VÅRT ÖDE?

Rymdens anses som den sista kontinenten kvar för människosläktet att erövra och det lämnar många människor ingen ro. Rymden skulle faktiskt kunna bli steget in i en nästan helt ny värld med otroliga potentiella marknader som till synes bara ligger och väntar på att utnyttjas.

Med dagens kostnader, mätt i US-dollars per kilogram passagerarvikt och som idag vid en skytteltransport ligger omkring 600, finns det naturligtvis ingen nämndvärd efterfrågan på passagerartransporter till rymden. Att kryssa Jorden runt i lyxkryssaren Queen Elisabeth II kostar numera ca 50 dollar med samma mått. Det är en siffra i dagens penningvärde det anses vara viktigt att komma ner till för rymdfarten vid slutet av -80-talet. Varje år skulle då ungefär 5000 människor ha råd med rymdresor, varesig det är i jobbet till experimentstationer eller bara för nöjes skull för att besöka rymdhotell och liknande stationer. Med en moderniserad och effektivare modell av det framtida skyttelskeppet SDC-3 beräknas dock kostnaderna per kilogram passagerarvikt kunna sänkas till 20 dollar någon gång mellan 1995 och 2000. Det potentiella passagerarunderlaget ökar då explosionsartat med tio gånger till bortåt 50.000 personer och år. Rymdfarten sväller ännu mer. Det definitiva steget in i rymdåldern har därmed tagits.

I rymden växer det upp enorma experimentstationer, bekväma rymdhotell, fabriker som utnyttjar tyngdlösheten vid tillverkningsprocesserna och naturligtvis elproducerande solkraftstationer av sådant format att tanken svindlar, som i form av mikrovågor sänder energin ner till Jorden. Tekniken för det sistnämnda finns utvecklad i Kalifornien. På sikt ställer sig rymden energin som det enda vettiga energialternativet när olja och uran sinar. Visserligen görs framsteg inom vätekraftforskningen men att tro att den kan börja utnyttjas kommersiellt förrän mycket långt in på nästa sekel är tyvärr överdrivet optimistiskt.

SF OCH VERKLIGHETEN

En gång i tiden ansågs det otroligt att man kunde åka omkring i något som kallades för automobil, ännu mindre att äga en. Att människor skul-

le kunna lära sig att flyga var en dröm - idag korsar årligen miljon-tals passagerare Atlanten i farkoster som är bekvämare än stadstrafik-bussar! Utvecklingen går vidare trots all missär, svält och alla politiska stridigheter och grymheter i världen.

Stora delar av tekniken för rymdens slutliga erövring finns redan utvecklad. Därför blir nästa fas i människosläktets utveckling på sätt och vis oundviklig. Det är ingen scienci fiction längre. Verkligheten knappar snabbt in på alla drömmar, eller mardrömmar om man så vill.

Det enda man kan göra är att hoppas att rymdåldern på sikt skall gagna alla invånarna på planeten Jorden - "Örnarna i Skyn" till trots!

HEMLIGHETEN MED DE MYSTISKA STENARNA SOM FLYTTAR SIG.

Vetenskapsmännen tror att de har funnit hemligheten med de mystiska stenarna, som till synes av sig själva flyttar sig tvärs över ökenytan i Death Valley, Californien. Efter att i årtal ha förbluffats över den märkliga gåtan, tror de nu att stenarna - några av dem väger ett tredjedels ton - förs av en kraftig storm över en gyttejyta, som är hal av regn, och efterlämnar tydliga spår.

"För att klippblocken ska kunna röra sig, måste förhållandena i öknen vara perfekta, och det är de i regel sent på hösten eller under vintern", förklarade dr Robert P Sharp, som är geolog vid avdelningen för geologiska och planetariska vetenskaper vid Californiens teknologiska institut, Pasadena. "Mätningen av de rörliga stenarna visar, att det är när regnen har fuktat ökenytan ordentligt för att frambringa ett slemmigt och halt gytjelager över den fastare grunden, som rörelsen försiggår", sade geologen, som har kontrollerat flyttningarna av 30 stenar från 1968 till 1974.

Och vilka rörelser. Avstånd på 300 meter i en enda förflyttning har noterats, och med flera rörelser har stenarna flyttat sig upp till tre kilometer. "Det krävs av allt att döma kuling eller orkan för att flytta stenblocken. Av spåren att döma kan stenarna, när de väl kommit i gång, bokstavligt talat seglat tvärs över ökenytan med en fart upp till en meter i sekunden", sade dr Sharp. Men han medger, att ingen någonsin har bevittnat att stenarna rör sig så mycket som en tum av sig själva, och baserar sina slutsatser till experiment.

Dr Sharp och Dwight Carey placerade järnstänger runt varje sten för att mäta den minsta rörelse - men inte ens dessa var något hinder, när stenarna väl satte igång. "Uppenbart kunde dessa stänger inte hindra 28 av 30 stenar från att slippa undan och röra sig utanför inhägnaden", avslöjade dr Sharp. "En oföränderlig lag i naturen föreskrivs sannolikt att förflyttningen försiggår endast under mörka, stormiga nätter. Det är intressant, att av de 30 rörliga stenarna försvann det faktiskt sju, oförklarligt och utan spår."

Don Spalding, som är uppsyningsman vid Death Valley nationalpark, känner till dr Sharps teori, men är skeptisk. "Experterna kommer ständigt hit för att studera stenarna", berättar han, "men ingen har någonsin sett dem röra sig. De har sina teorier, men inga ögonvittnen kan bevisa, vad det är som får stenarna att förflytta sig tvärs över öknen."

INSÄNDARE

UFOs existens förnekas

Varför intar regeringar och myndigheter denna hållning i UFO-frågan? Denna fråga har ju stötts och blötts tusentals gånger vid det här laget men jag känner mig ändå manad att försöka mig på en resumé av mina egna erfarenheter och upplevelser genom åren.

För att få ett något så när uttömmande svar på den frågan blir vi nog tvugna att titta lite närmare på det samhälle vi lever i.

För det första kan vi konstatera att det inte har någon betydelse vilket politiskt system som råder, underförstått idag förefintliga politiska system. En kategori makthavare tror jag nog vi kan frikänna tämligen omgående och det är kapitalintressena, dessa skulle enligt mitt sätt att se saken, vara de första som skulle hälsa denna teknik som ligger bakom dessa farkoster med största tillfredsställelse, tänk Er, vilka möjligheter skulle inte denna teknik erbjuda multijättar och mammondyrkare att tillförskanssa sig sina medmänniskors dagliga slit.

Nej vet Ni vad? Denna mörkläggnings har sin grund på det politiska planet bland de människor som vi med ett gemensamt ord kan kalla eliten, dessa som sitter på lasset och åker snålskjuts på den kälke som den (fåkunnige) drar. En elit har alltid funnits i alla samhällssystem, denna elit ser nog till att den breda massan ser upp till honom, att det är han som har hand om förståndet och att han vet svaret på alla frågor. Detta utgör grunden för denna kategoris existens och i det ögonblick som en sådan människa tvingas erkänna sin oförmåga, så försvinner genast det gudalika skimmer som omger honom. Om och när en sådan situation inträffar, skulle vi inte då ifrågasätta dessa människors etablerade positioner? Jo, det är just vad vi skulle göra och vad de fruktar. Eliten har i alla tider sett till att skaffa sig en plats i solen och därtill välavlönad. Har man skaffat en plats på pyramidens topp så sitter man kvar intill dess naturen tar ut sin rätt. Men det bedrövliga är, att när den ene går så kommer det en annan i stället, det finns gott om arvtagare till dessa platser. Lägg också märke till att dessa människor har en rent otrolig förmåga att ge intryck av idogt arbetande. Men som i själva verket inte är något annat än en teater.

Varför ger inte tefaten och dess innehavare sig till känna? Ja inte är det för att de inte vill, jag är övertygad om att de vill, men törs inte. Varför? Jo, om dessa tefatskaptener skulle delge våra redan galna makthavare sin teknologi så skulle de bli ännu galnare och det värsta utav allt vi skulle i det läget utgöra ett hot mot deras existens dvs. tefatsfolket. Jag säger vi därför att det kommer att bli just vi som även denna gången får göra skitgörat medan eliten sitter väl skyddad i någon bunker. Kontakt tas ju tid efter annan, men OBS ! inte med eliten utan med den vanliga människan kort och gott en uppmaning att vi ska rehsa upp i våra egna system.

Reinhold Carleby.

VAD ÄR ETT UFO ELLER FLYGANDE TEFAT

Jag skall här försöka klarlägga vad jag anser ett så kallat UFO eller flygande tefat är för något. Många anser de kommer från fysiska världar liknande vår, men att de tekniskt sett har kommit mycket längre.

Jag för min del tror inte att vi kan förflytta våra fysiska kroppar ut i universum. Vi kan möjligen resa enbart i vårt eget solsystem, men inte längre. För att kunna förflytta oss utanför vår planets kraftfält så måste vi använda oss av en helt annan teknik. Vi måste skapa ett kraftfält runt farkosten som vår planet har, vilket jag har svårt att tro oss kunna göra.

Jag kan inte se någon vits med att vi förflyttar oss med den fysiska kroppen ut i galaxerna, vi kommer inte att hinna långt förrän vi är gamla. Det vore mer logiskt att förflytta enbart medvetandet till den plats eller medvetandeplan vi vill komma.

Jag tror snarare på att våra vänner rymdvarelserna kommer från helt andra dimensioner, där materien har ett helt annat svängningstal än på jorden. Högre andligt utvecklade varelser kan säkert bygga rymdskepp med enbart mental energi.

Våra ögon ser bara den grova materien. Där vi ser tomrum är materien i helt andra svängningstal, vilket givetvis också är liv. För att vi lättare skall kunna förstå materien i olika former, skall jag ge exemplet med vattnet. Ren ånga ser vi inte men likväl finns den där. Avkyls den ser vi dimma. Avkyls den ytterligare får vi vatten. Här kan vi nu se att ur något osynligt har vi fått något som vi både kan se och känna. Sänks temperaturen ytterligare under noll grader får vi fast materia, som till och med håller att gå på.

Ett annat exempel är våra radio och TV-sändare som har mängder med våglängder, som varken är synliga eller hörbar där de sänds ut i etern. För att vi skall kunna ha behållning av dessa sändningar, måste vi ha en mottagare som kan pejla in och återge dessa frekvenser.

Eftersom människan ännu inte är klar att ta emot informationer från högre medvetandeplan, så kan vi heller inte veta att där finns något. Det finns emellertid människor som nått fram till en sådan utveckling, att de för längre eller kortare stunder kan se in i andra världar. Man kan också säga att de börjar bli kosmiskt medvetna. Många av dessa vågar inte tala om det offentligt eftersom de ännu utgör en minoritet och de flesta bara skulle avfärda deras upplevelser som hallucinationer.

Om vi plötsligt skulle bli klarsynta, skulle vi bli mycket förvånade. Vi skulle säkert bland annat få se UFO:s eller rymdfarkoster i mängdtal svävande över våra huvuden. Nu är det så att fastän de är här så påverkar de oss inte, för att deras våglängder inte stämmer med våra mottagare. Vi får säkert informationer från dem, men att de inte kommer in i våra dagsmedvetanden, eftersom hjärnan ännu inte är utvecklad att kunna översätta så stora informationer på ett för oss förstående sätt.

Angående detta med den "gröna gubben" eller humanoiden, tror jag de kommer från världar som ligger under vår andliga utveckling. De kan finnas i vårt solsystem men även i helt andra. De försöker att bygga upp sin kropp med vår materia i ett försök att likna oss, men deras inre utveckling gör att de i våra ögon ser motbjudande och rent hemska ut.

Det finns också varelser från världar som ligger högre än oss i andlig utveckling. De som möter dessa blir inte rädda eftersom dessa varelser bygger upp sina kroppar liknande våra och utstrålar stor vänlighet och kärlek.

Tänker vi logiskt så måste där finnas många olika utvecklingsnivåer i universum. Med logikens hjälp och utan fördomar kan vi ändå förstå en liten bit på väg.

Om vi går ut i naturen eller på våra gator, eller vad vi än befinner oss, så står en text skriven med informationer om universum. Det är bara det att vi måste lära oss förstå texten. Egentligen har vi alla informationerna inom oss men att vi inte ännu är klara för dem.

Vi får inte glömma att över allt detta finns en kosmisk hjärna eller en Gud eller vad vi vill kalla det för, så ingen kan styras av slumpen.

Det intressanta är att försöker vi tränga in i mikrokosmos, kan vi praktiskt taget gå hur långt som helst utan att hitta något slut. Det är bara en fråga om att göra effektivare mikroskop. Där finns inget slut och ingen början.

Jag har här försökt klarlägga min syn på våra UFO:s eller rymdskepp. Att de inte är av samma slags materia som vår, att det bara ser så ut när de materialiserar sig. Vi hör ju sällan något ljud från dem och de kan vända och ändra riktning i hög hastighet och även dematerialiseras, vilket bara bevisar att de är av en finare materia och tillhör en annan dimension.

Åke Gustafsson

UTDRAG UR TIDERNAS BOK/S.A. SANDOW

- 1 sekund tar det för 8 miljoner blodkroppar att dö hos en normal, frisk man.
- 1 minut tar det en automatisk stickmaskin att göra 4 miljoner maskor.
- 1 timme tar det pilfinkar att mata sina ungar sexton gånger.
- 1 år tar det innan avståndet mellan Sydamerika och Afrika ökat med i genomsnitt 5,08 centimeter

Bryt tystnaden om "meteoren"!

Det är för tredje gången vi publicerar bilden av ljusfenomenet. Jag tror att det är dags att säga något om vad som syns på denna. Vi vet att docent Bertil Anders Lindblad vid universitetet i Lund har förklarat att ljusfenomenets vinkel och hastighet skulle göra det omöjligt att vara en satellit. De bilder som han studerat kanske enbart är tagna från södra Sverige och mot föremålets infartskurs mot jorden.

Västervik ligger i rätt vinkel mot föremålets kurs om vi får tro olika källor.

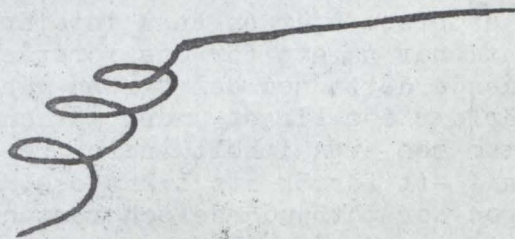
På bilden syns tydligt en bestämbar spiralrörelse. Den är ganska svag i bildens övre högra hörn.

Ytterligare ett faktum är att även den tidigaste fasen av föremålets nedfart fanns tecknat mot skyn. Detta mycket svagt, men urskiljbart. Jag har ritat hur jag såg slingorna. De är kraftigt ritade men i verkligheten var de enbart skönjbara. Starkaste skenet i denna bana var just i brytningen där föremålet gick över i spinn från planflykt. Jag vet att det finns vittnen som har sett spiralrörelsen närmast explosionsplatsen men finns det någon som sökte tecken efter den tidigaste fasen?

Kan dessa slingor vara rester efter nedfarten? Mycket talar för det.

Bilden som de syns på är tagen ca 10 min efter smällen. Slingorna var synliga i åtminstone 45 min efteråt. Inte kan en explosion skicka iväg en puff bakåt som gör en sådan teckning och t.o.m. en rak linje?

En meteor går spikrakt. Det har vi vetenskapsmannens ord på. En satellit, med de former som är kända för oss, kan knappast gå i spinn. De är byggda av så klen material att de skrynklas ihop och brinner direkt. Vad militärerna sysslar med inom stormakterna är inte bekant. Det enda föremål som vi har på jor-

På tvåspaltsbilden ses det mest iögonfallande resultatet av händelsen. Allt är format i en spiralrörelse. Teckningen visar det tidigaste skeendet, högre upp mot skyn. Fotot är inlagt för att markera förhållandet.

den och är ämnat att flyga i både rymden och atmosfären är den amerikanska rymdskytteln. Den är inte färdig för rymden än. Endast provflugen.

För att komma i spinn bör väl krävas av en farkost att den har en viss bärighet, alltså att den kan flyga. Dessutom, för att kunna

explodera borde väl också finnas någon form av lagrad energi ombord. Här finns, tror jag, plats för den väl insatte och skrivkunnige att ytterligare bygga på resonemanget om vilken typ av objekt som exploderade strax före åtta i torsdagskväll.

TOR WIKLUND

KOSMOS 954:

Spionen som föll från rymden

I november 1977 blev en sovjetisk spionsatellit med en kärnreaktor ombord manöveroduglig och började falla mot jorden. Hotet utlöste en omfattande beredskap och en febril aktivitet på högsta politiska nivå. Om satelliten kraschade i ett tätbebyggt område skulle följden kunna bli en oöverskådlig katastrof. Det här är den fullständiga dag-för-dag-berättelsen om rymdåldersdramat som kan inträffa igen – när som helst, var som helst.

DEL 2

Av Robert Collins

Operation Morgonljus

DEN 800 kilometer långa sträckan mellan Stora Slavsjön och Baker Lake är beroende på årstiden karg och dystert eller fylld av vildmarkens skönhet. Här lämnar Nordvästterritoriernas buskvegetation plats för det karga tundraområdet Barrens. Sommartid är Barrens en enda jättelik svamp med oräkneliga små sjöar och mosstäckt mark med små ömtåliga blommor. Men denna januardag var tundran ett hav av vindveckad snö täckt av en isskorpa i den fyrtiogradiga kylan.

På sätt och vis var det den sämsta tänkbara platsen för att söka efter Kosmos. Mulna dagar var området ett gråvitt täcke och i solskin blev det bländande vitt med få riktmärken till ledning för trötta ögon. Men trakten hade också vissa fördelar. Den har få invånare eftersom där bara finns byn Snowdrift, en pålsjägerby med omkring 250 invånare, väderstationen Fort Reliance och Baker Lake med omkring 1000 invånare, huvudsakligen eskimåer. Riskerna för människor var därför små och chanserna att hitta Kosmos stora eftersom området avpatrulleras av en av världens främsta spanings- och räddningsenheter.

Överste David Garland, den 43-årige chefen för militärbasen i Edmonton, var på sitt arbete när han fick sina order klockan åtta på morgonen lokal tid. Han skulle ta befälet över spaningarna som skulle få namnet Operation Morgonljus. Uppdraget gjorde honom entusiastisk. Han var en lugn, snabbtänkt pilot med 23 år i tjänsten och han hade varit beredd på uppdraget

ända sedan veckoslutet. Hans flygare var som alltid redo att söka varsomhelst från Klippiga bergen till Stora sjöarna och från amerikanska gränsen till nordpolen.

På mindre än en timme var en operationscentral i funktion och en NAST-enhet gjorde sig redo att bege sig till Yellowknife, 1000 kilometer norrut. Soldater och konstaplar från Ridande polisen började fråga ut det halvdussin personer som hade sett den brinnande satelliten. Fyra Hercules C-130 transportplan gjordes klara för start. Det fyrmotoriga Herculesplanet med turbopropmotor liknar en tjock anka men är faktiskt ett av världens mest mångsidiga flygplan. Det kan starta och landa på korta ojämna banor och har en aktionsradie på 5 500 kilometer med en last av 225 ton. Dess bakdel kan öppnas för last och lossning av allt från stridsvagnar och lastbilar till 64 fallskärmssoldater. Planet skulle bli till stor nytta vid spaningarna.

Klockan 17.30 kom två amerikanska Starlifters med utrustning och 110 specialister till basen i Edmonton. Medan amerikansk utrustning lastades i Herculesplanen kontrollerade NAST-team Yellowknife med apparater för luftanalys och strålningsmätning. De var klädda i klargula overaller tillslutna vid hand- och fotlederna och bar gasmasker. Men när de var klara kunde de ge ett lugnande besked: Yellowknife var "rent".

Nu började det långa besvärliga sökandet som blev en tid av sömnlösa nätter, många tekniska bedrifter och en del tursamma tillfälligheter. Klockan 01.15 den 25 januari lyfte

det första Herculesplanet med en kanadensisk flygbesättning och amerikanska vetenskapsmän. Tre andra plan följde snart efter och under de följande dagarna flög de dygnet runt.

De delade in det 800×50 kilometer stora området i tio zoner som de sedan finkammade metodiskt först från 460 meters höjd och sedan från 230 meter medan de följde räta imaginära linjer med en fart av nära 300 kilometer i timmen. I Herculesplanens inre satt vetenskapsmän lutade över sina instrument och väntade på att något av dem skulle ge utslag. I Edmonton analyserades band och diagram – för varje timme i luften gick det åt fyra timmars datorgranskning.

Det var som att leta efter en nål i en snödriva. Strålning från fragment stiger upp i ett smalt knippe som är svårt att upptäcka på över 300 meters höjd. På några sekunder kan man ha flugit förbi det. Ibland kan också naturlig strålning från malmfyndigheter orsaka falskt alarm. Ett sådant kom klockan nio på kvällen första dagen. Det var ändå tillräckligt för att ett AECB-team på fem man skulle komma från Ottawa, och ett annat team från NAST skickades till Baker Lake.

Eskimåerna i Baker Lake slets mellan oro och nyfikenhet vid åsynen av de underliga varelserna i gula dräkter. Vid möten med vuxna och skolbarn försökte NAST-personalen förklara vad en kärnkraftolycka var för folk som fortfarande jagar för att få mat och färdas med hundsläde. Teamet försäkrade dem att flygfältet inte skulle stängas och att Baker Lake inte skulle evakueras. Men det hade hänt något farligt. Ett giftigt föremål hade fallit ner från himlen (det finns inget ord för "radioaktivitet" på eskimåernas språk).

"Om ni hittar sällsamma föremål så håll er borta från dem. De är inte farliga om ni inte plockar upp dem."

"Men vad kommer att hända med renarna? Tänk om de slickar på föremålen."

"I så fall", sa männen från NAST dystert, "kan de bli sjuka och dö."

Folket i Baker Lake utväxlade oroliga blickar. Vad var detta för galenskap?

T-shirts och snöskor

ETT ANNAT slags galenskap svepte fram över norra Kanada. Mängder av folk från nyhetsmedia strömmade in i Edmonton från hela kontinenten och från utlandet i en hård kamp om de bästa platserna. En grupp från Japan, där fruktan för radioaktivitet är stark ända sedan Hiroshima, anlände huttrande i lätta vårrockar. Det amerikanska TV-bolaget ABC chartrade ett jetplan i åtta dagar för att flyga ut filmer. En amerikansk journalist ringde till ett hotell i

Yellowknife för att boka rum och snöskor och tillade: "Här är våra skonummer..."

I Yellowknife åsåg folk uppståndelsen med illa dold munterhet. En företagare gjorde snabba förtjänster genom att sälja T-shirts från 25 kronor och uppåt med en bild av en korp – en välbekant syn på Yellowknifes gator – som satt grensle över en satellit och kraxade: "Varför oroa sig?" Det var en korrekt bild av hur folk i trakten kände det. Journalisterna sökte förgäves efter tecken till panik. Men som en tidning i Yellowknife anmärkte: "Bara att komma upp hit och leva här kräver en viss typ av människa – en som kan klara sig själv, som ser lite fatalistiskt på tillvaron och som har mod i stora mängder. Vid det här laget borde folk söderut veta att vi är annorlunda."

TILL EN BÖRJAN var det inga som lade märke till Bob Grasty och Quentin Bristow i den allmänna villervallan. Men dessa två tillbakadragna vetenskapsmän från Kanadas geologiska undersökning skulle för en tid komma att bli de ombytliga journalisternas favoriter. I timmarna före gryningen den 26 januari arbetade de med stor möda med att i ett Herculesplan installera en avlång blå låda som var värd en miljon kronor. Det var en gammaspektrometer som Bristow konstruerat i Ottawa fyra månader tidigare för att använda vid geologiska undersökningar och den var känsligare än något av de instrument som amerikanerna haft med sig. Den kunde skilja mellan naturliga och artificiella strålningskällor och dess inbyggda dator kunde genast analysera inkommande uppgifter. Men den hade bara testats två gånger och hade aldrig använts på ett verkligt uppdrag. Skulle den fungera?

Den morgonen flög Bristow med den över Barrens. Inget utslag. Grasty tog nästa skift. Hela den kalla, kristallklara natten genomkorsade Herculesplanet en sektor av spaningszonen. I gryningen den 27 januari lutade sig Grasty över diagrammet, hållögd efter två nätter utan sömn.

"Jag tror att vi har hittat något!"

Det var bara en liten svag upphöjning på kurvan nära Hoarfrostfloden, ett av tillflödena i östra änden av Stora Slavsjön. En senare flygning med amerikansk utrustning över samma ställe bekräftade upptäckten. De hade verkligen hittat något och det bara tre dagar efter det att satelliten störtat. Geofysikerna hade fått tag i Kosmos 954.

"Rör det inte!"

EN DEL ansvariga hade förringat strålningsrisken delvis för att de inte förstod den och delvis för att förhindra skrämselhistorier i pressen.

visste det bättre än den framstående strålskyddsfysikern Geoffrey Knight från Atomenergikontrollnämnden och hans medhjälpare dr Roger Eaton.

Radioaktivitet måste också i ringa mängder behandlas med yttersta respekt. Den är osynlig, ljudlös, luktlös och smakfri, men när den träffar en människokropp är den ändå kapabel att förstöra cellernas atomstruktur. I vårt dagliga liv utsätts vi alla för små mängder av artificiell strålning som vi kan tåla, men för stora doser kan medföra döden.

Knight och hans medhjälpare visste att det bland resterna av 954 kunde finnas små stoftlika fragment, större bitar och kanske till och med ett stycke av kärnreaktorn. Det senare skulle vara dödligt för alla som kom i närheten av det. Mindre bitar, om de inte var från reaktorn eller hade blivit kraftigt bestrålade av den, utgjorde ingen större risk såvida ingen tog dem med sig omedveten om faran. I så fall kunde de orsaka smärtsamma sår eller ännu värre saker.

Småpartiklar kunde bli svävande i luften där någon kunde andas in dem eller fastna i snön och sväljas. (Folk i dessa trakter dricker ofta smält snö.) De kunde också fastna på händer och råka komma in i munnen. Kunde det vara farligt? Enligt Knight berodde det helt och hållet på om kärnmaterialet var lösligt eller inte. Det visste man inte.

Olösligt radioaktivt stoft som kommer in i kroppen skulle förmodligen passera genom matsmältningskanalen och avge strålning på vägen, kanske inte i dödliga doser men det skulle öka risken för cancer. Partiklar som stannar i lungorna kan påskynda cancer. Lösliga partiklar kan absorberas av kroppsvätskorna och kanske koncentreras i vitala organ eller i benceller. Det kan leda till döden inom några månader eller år.

Radioaktiva ämnen kunde också tränga ner i marken eller förorena vattnet och till sist hamna hos djur eller fiskar och kanske också finna vägen till människor. Slutligen fanns det en liten – och skrämmande – möjlighet att Kosmos 954 skulle uppföra sig annorlunda på marken än den hade gjort i rymden.

I ett kärnkraftverk används ett ämne som tungt vatten för att skapa en kontrollerad kedjereaktion. Vad skulle hända om ett stycke av satellitreaktorns kärna hade hamnat på jorden i helt skick, undrade vetenskapsmännen. Kunde den oerhörda hettan vid nedslaget utlösa en okontrollerad reaktion? Det var inga lösa spekulationer; minst en sådan naturlig klyvningsreaktion hade inträffat tidigare.

Alla dessa risker, även om de var små, gjorde att man påskyndade

spaningarna så mycket man kunde. Garland hade nu 16 flygplan och helikoptrar i luften; enbart bränsle- och underhållskostnaderna för dessa uppgick till 8000 kr i timmen. Amerikanska flygplan på hög höjd utrustade med detektorer flög i den övre atmosfären och sökte efter det radioaktiva moln som ännu inte hade nått en höjd där man kunde upptäcka det, men vetenskapsmännen räknade med att det snart skulle göra det.

Den radioaktiva källa som Bob Grasty hittat hade markerats i väntan på att AECB-team kunde flygas dit. Under tiden gav sig arbetslag från NAST iväg för att ta prover på folk i Snowdrift och Fort Reliance. Militär såg till att isolerade invånare i norr blev varnade. När överstelöjtnant Alex Bialosh fann att en indiansk pälsjägare vid namn Eddie Drybones inte var hemma utan var ute och vittjade fällor, lämnade han en lapp i dennes tält där det stod: "Om du hittar något ovanligt i snön så rör det inte. Varsko myndigheterna."

"Ni har hittat den!"

FJÄRRAN från världens larm (åtminstone trodde de det) grubblade de sex unga äventyrarna över den täta flygtrafiken ovanför dem. Flygplan är sällsynta uppe i dessa ödemarker.

Gruppen, som bestod av fem amerikaner och kanadensaren Robert Common, hade avverkat hälften av en 15 månader lång odysse där de skulle mäta sina krafter med vildmarken. De följde delvis den väg som upptäcktsresanden John Hornby och hans två följeslagare färdats innan de omkom av svält 1927. Dessutom gjorde de viltundersökningar för myndigheternas räkning och väderobservationer. Nu övervintrade de i en stuga i Warden's Grove i en liten smal skogssträcka som sträckte sig in i Barrens.

Lördagen den 28 januari befann sig Gary Anderson, Kurt Mitchell, Chris Norment och Common i lägret. Mike Mobley och John Mordhorst var ute på tredje dagen av en kort upptäcktsfärd med en släde och sex hundar. Vid tretiden på eftermiddagen rundade de en krök av Thelonfloden och tvärstannade. Ett mystiskt föremål låg som en svart fläck i det vita landskapet.

Var det något som djur hade grävt upp? Nej, när de tittade närmare efter såg de att det var en massa förvridna svartnade metallbitar som stack upp ur snön. Runt omkring fanns en mängd gråa stänk. Var det resterna av ett störtat flygplan?

Mobley, som är psykolog och lärare, funderade en stund och sa sedan: "Kratern ser färsk ut. Det finns små hål runt omkring. Det måste ha varit något som var mycket varmt."

Kanske var det något de kunde ha användning för. När man lever i vildmarken i norr lär man sig att ta vara på allting. Mobley rörde vid en metallbit med sin vantklädda hand men den satt fastfrusen i isen.

En kraftig vind förstärkte den 38-gradiga kylan. Det var ingen mening med att stanna där längre. Nej, det var bättre att korta av färden och återvända till lägret och försöka lösa mysteriet på kortvågsradion. Tre timmar senare var de i lägret igen och Chris Norment kom ut och mötte dem för att hjälpa dem att sela av hundarna.

"Är ni tillbaka redan?"

"Ja, vi såg en del märkliga saker därute."

"Vad då för märkliga saker?" sa Norman och blev plötsligt intresserad.

"Det var några underliga metallbitar, kanske från något flygplan. De såg nya ut..."

"Ni har hittat den, ni har hittat den!" tjöt Norman.

"De sa det på radion... en rysk satellit har störtat... och ni har hittat den!"

"Äh, ta det lugnt!" fnös Mordhorst misstroget.

Men ett radiomeddelande till Yellowknife via Fort Reliance bekräftade fyndet. "Gå inte närmare än 300 meter", varnade radiorösten.

"Blir nog lite svårt", sa Mobley obekymrat. "Jag har redan rört vid den."

"Stanna där ni är", kom svaret. "Det kommer folk ut till er i morgon."

De sex männen skämtade med varandra på kvällen men stämningen var ändå en smula spänd, dock inte på grund av rädsla för strålning. "För första gången på flera månader", sa Mordhorst senare, "så kände vi att vi inte behärskade situationen."

Och det gjorde de inte heller. Yttervärlden svepte in till dem som en virvelvind. Klockan två nästa dag anlände en Twin Otter från Yellowknife tätt följd av en Chinookhelikopter från Baker Lake. De sex traskade glatt ut för att hälsa på besökarna men dessa gjorde sig ingen brådska med att återgälda artigheten. Bara en läkare och en strålskyddstekniker steg fram.

"Orena, orena!" skrek Mordhorst och Mobley och pekade på sig själva. Piloten på Twin Ottern gjorde skämtsamt en förskrämd gest med armarna – men stannade kvar ombord.

"Hur känner ni er?" frågade den amerikanske strålningsexperten, dr Savino Cavender, medan han försökte dölja sin oro. Bara fint, sa de. Cavender och teknikern gjorde en strålningsmätning. De sex förklarades vara "rena" fast Mordhorst kamrater påpekade skämtsamt att han ännu inte tagit sitt lördagsbad.

Mobley och Mordhorst visade soldater och en strålskyddsfysiker vägen till nedslagsplatsen.

De andra flögs till Yellowknife där de möttes av bländande kameraljus och mängder med journalister bakom kedjor av soldater. De fördes skyndsamt till sjukhus under polis eskort. Morgonen därpå hade de inga andra symtom än magkramp, och de berodde på att de ätit för mycket persikor kvällen innan.

Mobley och Mordhorst flög till Edmonton för en omfattande läkarundersökning. Klockan tre på natten var de helt utmattade omgivna av läkare och sköterskor i masker och skyddsrockar och de började misströsta. Skulle de någonsin komma tillbaka till friden i Warden's Grove igen? Skulle någon ge deras hundar mat? (Det gjorde militären.)

På morgonen talade de med representanter för pressen. "Många vanliga människor är oroliga", sa Mobley, "men vi är de enda två som kan uttala oss av egen erfarenhet. Det är inte så farligt."

Och det var det inte. Strålningen vid kratern var bara 15 röntgen per timme, en nivå av gammastrålning som inte är farlig vid en hastig beröring. Men satellitreaktorns kärna kunde naturligtvis fortfarande finnas ute i naturen. Mobley och Mordhorst erbjöd sig att tjänstgöra som vägvisare vid fortsatt sökande i trakten kring Warden's Grove.

Ett riskabelt uthopp

EN LITEN landningsbana vid Warden's Grove betjänade hela det omgivande viltreservatet. Militären beslöt att bevaka det mot företagsamma journalister och nyfikna souvenirjägare. Klockan nio på kvällen söndagen den 29 januari var fyra handplockade veteraner från kanadensiska fallskärmsjägarna beredda att göra sitt livs riskablaste hopp. Fyra timmar tidigare hade sergenterna John Phillips, Doug Riddell och Chris Cabelguen och korpral John Wickstrom fått order att forstast möjligt bege sig till Warden's Grove. De var nu försedda med fallskärmar, gevär, tält, släde och dosmätare och fick avlägga ed som specialpolis. Vid midnatt skulle ett Herculesplan föra dem till Yellowknife och sedan till Barrens.

Den hårdföre, självsäkre John Phillips som hade befälet, hade redan gjort 169 fallskärms hopp men han såg inte direkt fram mot nr 170. Att hoppa nattetid är alltid riskabelt. I 38 graders kyla och hård vind i en vildmark där det inte finns några sjukhus om man blir skadad är det särskilt obehagligt. Men order var order. Det viktigaste var att komma ner helskinnad.

Klockan sex på morgonen flög de in över uthoppningsområdet först från söder till norr och sedan från

öster till väster på 1350 meters höjd och kastade ut sex stycken bloss med en ljusstyrka på 300 miljoner candel. De gick sedan ner på lägre höjd och tog en noggrann titt innan blossen brunnit ut och släppte ner några batteridrivna ljus som marker.

Det blåste en nordlig vind på 17 meter i sekunden – omkring tre gånger så mycket som är tillåtet vid ett normalt hopp. De släppte ut släden med fallskärm och såg hur vinden förde den långt förbi den beräknade landningsplatsen i halvmörkret före gryningen.

Inne i Herculesplanet tändes en grön lampa.

"Gå!" skrek hoppmästaren och Phillips hoppade ut baktill från 300 meters höjd.

De andra följde tätt efter honom. Medan Phillips dinglade i luften fick han syn på några hotfulla svarta skuggor nedanför.

"Ååå, herregud, klippor", stönade han och svängde i vinden för att undvika dem. Han landade skickligt på ett stycke frusen snö. Tre signal-ljus blinkade i mörkret: de andra hade också kommit ner oskadda.

Temperaturen i förening med vindfaktorn var nära -90 grader Celsius. De skyndade bort till en övergiven stuga. Riddell meddelade på radio: "Alla nere helskinnade." De andra plockade ner släden från ett krympt träd där den fastnat. De bevakade området i en vecka men ingen försökte ta sig ut till Warden's Grove.

FLER PLATSER med radioaktivitet registrerades regelbundet. Väderförhållandena lamslog nästan spaningarna men saneringsoperationen avstannade aldrig.

Tisdagen den 31 januari var en typisk dag. En grupp bestående av amerikanska strålningsexperter, AECB-män och specialister från NAST flög ut ett stycke öster om Fort Reliance i en Twin Otter och två helikoptrar. De arbetade snabbt i det svaga dagsljuset och tillvaratog först en lätt rörbit omkring en halv meter lång. Den var inte radioaktiv och en senare analys visade att den bestod av en legering av bly, järn, koppar, magnesium och mangan.

Gruppen fortsatte spaningarna och grävde med långskaftade spadar fram en annan metallbit. Dess radioaktivitet var relativt ofarliga 10 till 20 röntgen per timme. Därefter fick de fram en blänkande metallbit som de lade ner i plastpåsar som sedan stoppades i en soptunna. De förseglade tunnans lock med tejp och placerade den ombord på flygplanet i ett plaströlje. Soptunnan omgavs sedan av dunkar med vatten (en effektiv sköld mot strålning). I Yellowknife fick sedan soptunnan stå över natten bevakad av en konstapel från Ridande polisen. Alla

dessa försiktighetsmått för en 8 cm stor bit av en sovjetisk satellit. Den fördes senare till Whiteshells kärnforskningscentrum i Manitoba där experter försökte sammanfoga pusselbitarna och få reda på det som ryssarna inte ville berätta, nämligen exakt vilket bränsle som använts i Kosmos 954.

En dag senare kom det dittills mest radioaktiva föremålet in – en platt metallbit omkring 8 cm bred, 25 cm lång och 15 mm tjock som avgav 200 röntgen per timme. Två AECB-män klädda i skyddsdräkter lyfte den försiktigt med långskaftade tänger och lade den i en specialbyggd blybehållare.

”Om man bar omkring den där i en fyra, fem timmar skulle man bli sjuk på en vecka och chanserna vore stora att man skulle dö”, sa dr Eaton.

Men det måste finnas ett snabbare sätt att hitta dessa dödsbringande bitar. Garlands planeringsgrupp grubblade över problemet vid sina dagliga möten tills de slutligen hittade lösningen: lokalisering med hjälp av mikrovägor.

Med tidigare dagars fynd tillgängliga placerade helikopterburna team ut två mikrovägssändare i snön med 50 kilometers mellanrum på var sida om den ungefärliga nedslagsplatsen. Därefter flög ett Herculesplan med detektorer över platsen på 230 meters höjd. Med hjälp av denna metod kunde man spåra alla fragment exakt till och med 30 cm ner i snön. Därefter gick det lätt att samla upp dem med helikopter.

Farligt uppdrag

EN ISKALL spöklik dimma svepte in basen i Edmonton i gryningen den 11 februari. Ett uselt flygväder, tänkte kapten Ted Parnwell och major Amos Scott där de stod och väntade utanför hangar fem i sina flygdräkter och kikade upp mot den bomullsliknande himlen. Men de skulle flyga och det skulle bli ett av de svåraste uppdrag de någonsin haft i fredstid.

Planeringsgruppen hade beslutat att upprätta ett läger nära Warden's Grove för att dra nytta av de dyrbara timmarna med dagsljus som nu gick åt varje dag för flygning till och från baslägret och för att förvissa sig om ifall kärnreaktorn fanns där ute eller om den hade brunnit upp på väg ner mot jorden.

Det nya lägret som fick namnet Camp Garland skulle ha en landningsbana på den nyligen namngivna Kosmossjön tillräckligt stor för att ett Herculesplan skulle kunna landa där. För att genomföra detta provisoriska byggjobb skulle de använda sig av en precisionsteknik med vilken man tryggt kan landsätta allt från glödlampor till schaktmaskiner exakt på utsatt plats i vildmarken till skillnad från när man släpper ner saker med fall-

skärm från hög höjd. Största riskerna löper flygplansbesättningarna eftersom planen måste flyga över målområdet på halvannan meters höjd och släppa ut lasten med fallskärmar som utvecklas horisontellt bakom flygplanet.

Det var amerikanska flygare som introducerade denna teknik men kanadensarna är nu de enda som använder den vintertid för att flyga in förråd till avlägsna läger och samhällen i norr. Det helvita landskapet gör det svårt att beräkna höjden, något som är väsentligt när man flyger en och en halv meter över marken. Endast de skickligaste piloterna och besättningarna används för dessa typer av flygningar. Förutom piloterna Parnwell och Scott bestod besättningen av navigatören Steve Lucas, färdmekaniker Jim Hill och sergeant Rick Grinham och furir Wayne Carriere som skulle ha hand om lasten.

Klockan 08.45 hade sikten förbättrats och Herculesplanet startade genom en lättande dimma och kom upp i strålande solsken. Nära två timmar senare cirklade Parnwell och Scott kring platsen där lasten skulle levereras. Trädbevuxna klippor höjde sig runt den.

”Titta på den där helikoptern!” utropade Scott och pekade ner mot marken. Den stod precis på det ställe där de skulle släppa ner sin last. De kunde göra det lite längre bort men för dem var det en hederssak att få ner lasten så att det blev lätt för folk på marken att ta hand om den. Piloterna diskuterade problemet med gott humör.

”Det vore ju inte så lustigt om vi släppte lasten rakt ner i helikoptern.”

”Nej, det skulle dom nog inte gilla.”

De gjorde en provinflygning på låg höjd och fann att det var möjligt att släppa lasten på låg höjd och ändå undvika helikoptern. Det hela måste göras mycket exakt men det var de ju specialister på. De gjorde sig beredda.

Bakdörrarna slogs upp och bildade ett jättelikt panoramafönster med utsikt över det frostiga landskapet. Planet gjorde en ny inflygning och Grinham och Carriere släppte ner rökmarkeringar över målområdet.

”Sex minuter kvar”, sa Parnwell över kommunikationsradion. Bak i planet stod Grinham och Carriere försedda med skyddshjälm, hörlurar och säkerhetselar som var fastgjorda vid flygkroppen och kontrollerade de två stora plywoodlådorna som innehöll 64 fat flygbränsle och som stod på kraftiga aluminiumpal-lar. Det dånande Herculesplanet saktade ner till en hastighet av under 240 kilometer i timmen.

”En minut kvar!”

Grinham lösgjorde en säkerhetslina till hjälpfallskärmen.

”Trettio sekunder!”

Herculesplanet lade sig i planflykt och flög in över målområdet med utfällt landningsställ. Marken utanför var ett vitt töcken med förbiillande buskar.

”Femton sekunder!” Och så . . .

”Hjälpfallskärm!”

En fallskärm på 4,5 meter vecklades ut med ett ryck baktill som kändes i det stora planet. Men Parnwell höll planet på rätt kurs med stadig hand.

”Gå!” ropade Scott och tryckte på en knapp i cockpiten. Samtidigt drog Grinham i ett handtag inne i planet, en dubbel säkerhetsåtgärd.

Med en smäll blommade tre stycken 8,5 meters fallskärmar ut baktill. Och två sekunder senare sköt en last på 16 ton ut som en kanonkula och landade mjukt i en kaskad av snö.

Under bråkdelen av en sekund darrade planet till när det befriats från sin vikt och försökte gå ner med nosen. Men i samma ögonblick tog Parnwell upp det i en brant stigning med maximal kraft. En minut senare gjorde Herculesplanet en sväng över platsen. Långt nedanför låg lasten prydligt parkerad nära stranden. Helikoptern var oskadd.

”De behöver inte gå långt för att hämta det där”, sa Scott oberört. Klockan 10.55 återvände planet hem.

Skrämmande perspektiv

PA MINDRE än två veckor var Kosmossjön ett blomstrande tältsamhälle på 54 personer. Mikrovägsundersökningar på låg höjd möjliggjorde upptäckten av en mängd radioaktiva partiklar, inte större än rådjurshagel, ofarliga om man inte svalde dem men ändå betydligt radioaktivare för sin storlek än tidigare fynd. Var de från kärnreaktorn? Kanske.

Några större bitar hittades inte. Den 30 mars stängdes lägret. I april upphörde Operation Morgonljus efter 4773 flygtimmar. Alla samhällen, 40 fiskarkojor, alla kommunikationsvägar och en häckningsplats för tranor hade undersökts och förklarats rena. Den amerikanska hjälpen hade varit ovärderlig, men Troy Wade, biträdande chef för den amerikanska kontingenten, sa att det kanadensiska teamet ”var lika bra som något annat i världen”.

Statlig miljövärdspersonal och privata konsulter som arbetade för AECB fortsatte att hålla området under uppsikt hela sommaren. ”Vi blev troligen kvitt allt farligt men det är ändå ganska chansartat”, sa Geoffrey Knight. ”Det finns en liten möjlighet att vi missade något. Men det är föga sannolikt att någon ska stöta på det i det där stora området eller vara i kontakt med det tillräckligt länge för att det ska vara skadligt.”

Något radioaktivt moln upptäck-

tes heller aldrig i den redan i sig radioaktiva övre atmosfären. Affären med Kosmos 954 var nu en sak för det diplomatiska maskineriet.

Kanada väntade sig att få ersättning på flera miljoner dollar för åsamkade skador och spaningskostnader, något som finns reglerat i en internationell överenskommelse. Diplomatiske noter utväxlades mellan Ottawa och Moskva. Jevgenij Fedorov vid sovjetiska vetenskapsakademien talade inför ett av FN:s underutskott där han inte visade någon större entusiasm för ett förbud mot kärnreaktordrivna satelliter. Han medgav dock att om en satellit "orsakade något annat land skada, skulle den nation som skjutit upp den vara skyldig att lämna ersättning för dessa skador".

Kanada intog under hela affären en avsiktligt lugn hållning i hopp om att få ryssarna att samarbeta och för att hålla kommunikationslederna öppna ifall en liknande sak skulle

inträffa igen. Kanada vill åtminstone att man ska kunna utbyta upplysningar i större utsträckning i framtiden.

Andra besvärande frågor kvarstår. Det antas att Kosmos inte fungerade tillräckligt länge för att producera särskilt mycket av det farliga ämnet plutonium 239. Men tänk om andra kärnreaktors satelliter gör det? Även om de stannar i en hög omloppsbana i 1000 år kommer de fortfarande att vara mycket giftiga när de återvänder till jorden. Har någon över huvud taget moralisk rätt att utsätta framtida generationer för sådana risker?

Ännu viktigare för världen i dag är det faktum att varken öst eller väst visar några tecken på att överge rymdspionaget och Sovjet tycks inte heller vilja överge kärndrivna satelliter. Eftersom varken människor eller maskiner är ofelbara kommer alltså någon annan satellit att störta någonstans en dag. Vad händer om den störtar i en storstad?

Geoffrey Knight är en av myndighetspersonerna som vägrar att negligera den frågan. "Det kunde ha blivit ett mycket allvarligt problem i ett mer tätbefolkat område", säger han. "Om kärnan hade kommit ner intakt skulle den ha varit livsfarlig. Vi skulle ha blivit tvungna att räkna med möjligheten av att vatten och livsmedel kunde ha blivit förgiftade. Kanske hade vi blivit tvungna att evakuera folk. Inskränka deras rörelsefrihet. Många sådana skrämmande tankar."

Och det är dessa skrämmande tankar – i mycket högre grad än alla kostnader och besvärliga, riskfyllda spaningar – som är det verkliga arvet från Kosmos 954.

SLUT

STANDARDEN HÖG PÅ FORNTIDENS SJUKVÅRD?

Sactya Grantham, en braminsk bok som skrevs omkring 1500 f.Kr., innehåller följande passus med instruktiner om hur man vaccinerar mot smittkoppor:

"Tag på knivspetsen innehållet i en inflammerad blåsa, injecera det i en mans arm och blanda det med hans blod. Härav kommer att följa en feber men sjukdomen kommer att bli mycket mild och inte ge några komplikationer" Vi hyllar visserligen Edward Jenner (1749-1823) som vaccinationens upptäckare, men det förefaller alltså som om indiska läkare skulle varit långt före honom! Sushruta (400-talet f.Kr.) gjorde upp en lista med diagnoser på 1120 sjukdomar. Han beskrev 121 olika kirurgiska instrument och var den förste som experimenterade med plastkirurgi.

Den kinesiske kejsaren Tsin-shi (259-210 f.Kr.) hade en "trollspegel" som kunde "upplysa benen i kroppen". Röntgenstrålar i det gamla Kina? Apparaten ifråga stod år 206 f.Kr. i Hien-Yang-palatset i Shensi. När en patient placerade sig framför denna rektangulära spegel på 176x122 centimeter, tycktes bilden omkastad, men samtliga ben och organ i kroppen var synliga precis som i våra fluoroskop. Spegeln användes också till exakt samma sak – för att ställa diagnoser.

Medan den västerländska sjukvården började med blodtransfusioner först på 1600-talet, har de australienska urinnevånarna praktiserat samma metod i tusentals år. Den metod som mest påminner om vår tillgång sålunda att blodet antingen tas från en ven mitt på armen eller från en i armens inre del genom ett ihåligt rör. Blodöverföring kan också ske genom munnen, men tekniken bakom denna metod är fortfarande gåtfull.

Samma infödingar har i århundraden använt orala (genom munnen) preventivmedel när stammarna hotats av långvarig torka eller andra olyckor som leder till brist på livsmedel. Kådan från en särskild växt rullas härvid till piller som tas av kvinnorna.

Dessa fakta är högst märkliga men tyvärr har det bristande intresset från läkar-håll lett till att de australienska urinnevånarnas örtmediciner alltmer råkat i glömska. Infödingarna odlar inte sina gamla medicinalväxter längre och håller på att förlora detta värdefulla arv.

Källa: Vi var inte först/Andrew Tomas

"I myndigheternas ögon är man inte rumsren om man tar UFO på allvar"

I "svarandepanelen" vid riksmötet satt fr.v. Henry Svensson, Gösta Jonsson, Thorvald Berthelsen och Jan Fjellander.

Deltagare från hela landet var nyligen samlade i Folkets Hus i Köping. Det var Föreningen UFO-Sverige som då hade sin årliga riksstämma. Evenemanget drog som vanligt en fulltalig publik. Cirka 300 personer hade mött upp för att bl.a. lyssna till ett par intressanta och i dessa sammanhang välkända profiler. Nämligen överingenjör Henry Svensson från Sköv-

de och redaktör Jan Fjellander från Stockholm.

Riksstämman började med interna förhandlingar varvid ny ordförande utsågs. Efter Thorvald Berthelsen, som hade av sagt sig valdes Birgitta Andersson, Enköping. Birgitta Andersson är den första kvinnliga ordförande föreningen haft. Hon har under flera år arbetat självständigt med UFO-frågor. Det är med entusiasm hon nu tar över ordförandeklubban i en förening som till 40 procent består av kvinnor.

UFO-intresset

skär genom alla samhällsklasser och fascinerar människor i alla åldrar. Icke förty är ämnet av kontroversiell natur och skapar förvirring, som i sin tur ofta lägger munkavie på dem som råkat ut för oförklarliga händelser. Långt ifrån alla UFO-fall kommer till föreningens kännedom. De fall som däremot blir rapporterade utsätts för en minutiös granskning. Av alla inrapporterade händelser återstår c:a fem procent som kan hänskjutas till UFO. Resten får naturliga förklaringar i form av flygplan, väderballonger, rymdskrot m.m.

SÖRMLANDSBYGDEN 790504

"UFO-Information"

som är organ för Riksorganisationen UFO-Sverige, ger i sitt senaste nummer prov på hur ett par rapporter av UFO-händelser kan låta. Vi återger ett par fall från Södermanland.

Den 17 februari 1978 klockan 19.30 upplevde en person från Åkers Styckebruk följande märkliga händelse.

"Jag var ute och det var stjärnklart och vindstilla, månen var uppe. Plötsligt uppträdde på himlen en mycket skarp "lampa" med vitt ljus och på c:a en kilometers avstånd. Föremålet syntes i 30-45 sekunder och sedan bara försvann det!

Efter en stund hade jag hunnit c:a en kilometer från den förra platsen, mot Centralskolan. Plötsligt kom nu ett stort föremål, c:a 100-150 meter ovanför mig, från NO. Det lyste med ett fast sken i olika färger. Föremålet var 25-30 meter i diameter och hade inga vingar eller utskjutande delar. Jag såg det rakt underifrån och hörde samtidigt ett ljud, som lät som när det blåser i tallskog. Detta ljud hördes i kombination med ett svagt vislande läte.

Formen var liksom trekantig men med mycket rundade hörn. På undersidan, som jag endast såg, satt tre mörka runda föremål.

- Hela iakttagelsen varade mellan 10-15 sekunder, varefter föremålet hade passerat över mig och försvann bakom Centralskolans tak i sydväst."

Vid Björnlunda iakttogs

ett objekt med flera strålkastare den 6 april 1978 klockan 21.30, av en 21-årig befälselev och hans fader. De upptäckte ett ljudlöst objekt på sydlig kurs, mot Nyköping. Fadern, tidigare flygvapenanställd och van att observera flygplan, menar bestämt att det iakttagna objektet inte var ett flygplan.

Så här relateras händelsen i tidskriften:

"Föremålet gick rakt upp i luften i NNO riktning sett från vår observationsplats. Vi stod utomhus, det var molnfritt och stjärnklart. Det rörde sej sedan i östlig riktning och försvann med sydlig kurs mot Nyköpingshället.

Det färdades helt ljudlöst och sände ut ett vitt ljus från ett antal strålkastare. Under färden tonades ljuset ned hela tiden. Föremålet var två fingrar brett och höjden c:a 10 streck. Observationstiden var 30 sekunder.

Sedan det avlägsnat sig kom ett flygplan in i observationsområdet. Detta hördes tydligt och förde normalt positionsljus."

När dessa och liknande rapporter inkommer

till UFO-undersökare sker en ingående granskning och koll med flygstaber och väderstationer. Oftast inkommer flera rapporter om samma händelse och ju digrare material som samlas desto större är chansen att finna lösningar. Därför uppmanas människor som vet med sig att de upplevt s.k. UFO-händelser att inrapportera dessa till närmaste rapportställe så fort som möjligt. Den som önskar vara anonym får naturligtvis vara det.

Henry Svensson

överingenjör och verksam vid Milostaben i Skövde, höll ett mycket intressant föredrag om UFO-problemet. Han har tagit emot en mängd berättelser och rapporter. Han lämnar ingen möda sparad då det gäller att utröna bakomliggande orsaker. Henry Svensson är en fascinerande personlighet och sparar inte på krutet då han berättar om myndigheters ofta förlöjligande maner då UFO-händelser skall utredas.

I dessa kretsar är man inte rumsren om man tar UFO-s på allvar menar han.

Det finns personer

som upplevt UFO-händelser som satt djupa spår i deras personlighet. Man ser något som ingen kan förklara. Något som inte går att likna vid vedertagna begrepp. Människor i deras omedelbara närhet kanske avfärdar saken med ett förlöjligande skratt. Man rapporterar kanske fallet till polismyndigheten som också visar sin skepsis. Men faktum kvarstår. Man har sett och upplevt en händelse som inte går att förklara. Man betraktas som fantasifull och mytomänisk.

UFO-händelser

är inget modernt påfund. Redan i gamla testamentet återges i Hesekiel 10:de kapitel något som av många anses vara en UFO-observation av tredje graden. I redaktör Jan Fjellanders föredrag fick vi lära att UFO-händelser inträffat i alla tidsåldrar. Redan i de gamla "Veda-skifternas" talar man om flygande vagnar - "Vimanas". Under medeltiden såg man "tecken i skyn" - i slutet på 1800-talet liknade man dem vid zeppelinare och i vår tid vid diskusformade lysande tingestar.

Jan Fjellander

som är verksam inom föreningen för psykobiofysik i Stockholm menade att UFO-frågan kunde snudda vid parapsykologiska gränsom-

le upplevt en UFO-händelse var vid flera personer varit närvarande och sett samma sak. Man kan inte påstå att UFO:s är materiella företeelser. Däremot kan, menar

han, problemet vara av psykisk natur. Vi rör oss på ett område som vi inte vet så mycket om, men vetenskapsmän över hela världen har på senaste tiden börjat att seriöst undersöka fenomenet. Särskilt i Frankrike finns ett allvarligt arbetande team som har myndigheternas välsignelse att under vetenskapliga former arbeta med ett brett material.

För intresserade

finns i sommar möjlighet att berika sitt vetande genom en brett upplagd utställning i Köping. Exposén var redan förra sommaren den näst största turistattraktionen på trakten då 10 000 personer gjorde utställningen den äran. Endast Sala Silvergruva noterade högre besöksiffror. Köpings kommun har till årets utställning anslagit 35 000 kronor.

Kulturnämnden och Fritidsnämnden har med hjälp av Köpings UFO-Förening nu dragit igång en ny stor UFO-Expo i Köpings Museum. Den öppnade redan den 2 maj och skall pågå fram till september och väntas dra turister, som annars aldrig haft en tanke på att besöka staden.

Projektet

som döptes till "NÄRKONTAKT MED KÖPING", backas som sagt upp av kommunen och resultatet har blivit en seriös utställning, omfattande ett 40-tal bildskärmar och modeller av observerade UFO:m. Varje dag visas också, non stop, en 45-minuters stillfilm om UFO-frågan. På plats i museet finns en elmotor byggd efter en mer än 2 000 år gammal ritning och i en låst glasmonter visas en meteorit. I utställningshallens tak svävar en jätteballong med radarreflektor och vädersond - ett av de många objekt, som ofta av misstag rapporteras som UFO.

UFO-Expon i Köping är den första och enda i världen i turist-sammanhang och just nu kör skolklasser från hela mellansverige för att sätta sig in i detta kontroversiella ämne - innan den egentliga turistströmmen sätter in.

- Anna-Lisa -

KÖPING

Sala silvergruva är Västmanlands populäraste turistmål.

I fjol kom plötsligt Köpings museum på andra plats. Tack vare flygande tefat.

Köping har inte gjort sig känd som ett turistmål av mått. Om sanningen ska fram så har det varit precis tvärt om.

Men i fjol drog flygande tefaten in på Köpings museum och under tre sommar månader kom det 10 000 personer till utställningen. 8 000 av dessa var turister och Köping hade hamnat på turist-Sveriges karta.

Eldsjälen bakom utställningen heter Torvald Bertelsen och är processtekniker på Supra i Köping.

— I år har vi haft öppet två veckor hittills och jag tror att vi kan slå Sala silvergruva. Utställningen pågår till den 2 september alla dagar utom fredagar mellan 13 och 18.

INTRESSET VÄXER FÖR VARJE ÅR

— Intresset är fantastiskt stort för UFO och större blir det för varje år som går.

UFO, ja. Det är så de heter, de flygande tefaten. UFO står för Unidentified Flying Objects, vilket betyder Oidentifierade Flygande Sakar.

Centrum för UFO i Sverige är just Köping och det är mycket tack vare Torvald Bertelsen, som startade Köping-avdelningen 1978.

1978 kom den rapportcentral som man ska ringa in sina fynd till om man ser något på himlapälsen som man inte sett förut, eller misstänker är besök från främmande planeter.

— I fjol fick vi in 200 rapporter till vår central som vi undersökte. Av dessa kunde vi ta bort 153 rapporter och kvar blev alltså 45 olika fall där vi kunde slå fast att främmande farkoster varit synliga i Sverige. Vid två av dessa tillfällen hade varelser varit synliga, de hade alltså landat och lämnat farkosten. De här landningarna skedde i Sundsvalls-området och i Jämtland.

Du tvivlar inte på flygande tefat?

— Jag har tvingats böja mig för det omfattande fak-

MUSEET MED DE FLYGANDE TEFATEN

AB. 790579.

Förra sommaren kom 10 000 personer och såg tefaten i Köping — i sommar väntas man slå nytt rekord

tamaterialet. Men jag vågar inte ha några åsikter om varifrån dessa farkoster och varelser kommer. Men det finns intet tvivel om att de existerar.

I dag finns det cirka 2 500 UFO-loger i Sverige, det vill säga medlemmar i UFO-föreningar. Nästan hälften är kvinnor så det är ingen typiskt manlig sysselsättning.

I helgen genomför Köpings UFO-förening en grundutbildning för 70 nya fältforskare för hela landet — 20 av dessa är kvinnor.

Med tidigare utbildade fältforskare finns det efter denna kurs 200 fältforskare i Sverige som tittar efter flygande tefat men också rycker ut när rapportcentralen får larm.

Har du själv sett ett UFO, Thorvald?

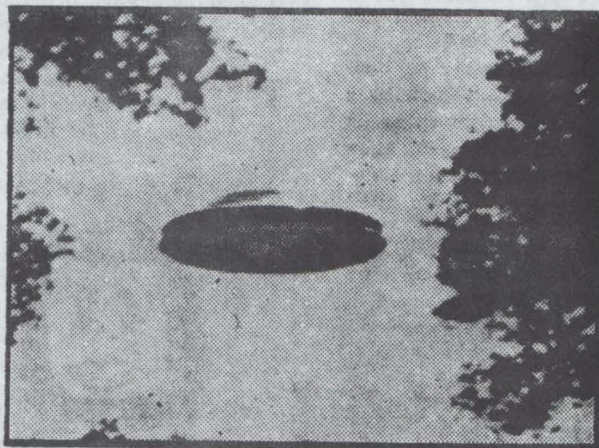
— Nej, men jag har sett landningsavtryck och jag har talat med människor som blivit svårt skadade vid närt-kontakter.

FARLIGT ATT NALKAS ETT UFO?

Så det är farligt att nalkas ett UFO?

— Man ska i första hand söka skydd och observera vad som händer. Att springa fram och vidröra farkosten kan ju vara som att stoppa fingrarna i köttkvarnen för att se hur den fungerar...

Det viktigaste som hänt inom UFO i år är att under-

Det här fotat som finns på museet är taget av en elektriker i New Mexico, USA, den 16 juni 1963.

rättelseorganisationen CIA i USA tvingats lämna ut redogörelser för kontakter med utomjordiska farkoster — bland annat har två höga officerare vittnat under ed att de begravt varelser som jödats när ett UFO störtade. Detta material har tidigare varit hemligstämplat.

Om nu flygande tefat hälsar på oss — varifrån kommer de?

Thorvald Bertelsen redogör för tre teorier, som just nu är mest gångbara:

● De kommer från yttre rymden men har baser i vårt solsystem.

● Det finns parallella universa som vi inte kan upp-

fatta men som existerar samtidigt som vårt.

● Det handlar om resor i tiden — kanske det är våra ättlingar som hälsar på oss för att se hur vi lever — eller levde.

Hur det än är med denna sak så tar UFO-centralen i Köping gärna emot samtal om ni sett något märkligt — men det ska inte vara små prickar ute i rymden utan ordentliga nära observationer under en litet längre stund.

Men innan ni ringer UFO tel (0221/30125) ska ni naturligtvis ringa Ettan till Aftonbladet.

Lennart Hagman

forts. från sid. 3

raskningarna. Den tyder på att Venus har behållit mer argon 36, en gas som förmodas vara kvar från solsystemets skapelse än jorden och Mars. Vetenskapsmännen sade att de nu kanske måste ompröva några av sina teorier angående de inre planeternas uppkomst.

Framtiden är inte vad den varit

Den som aldrig gör misstag gör aldrig heller en upptäckt.

Falska inbjudningar till UFO-träff skickas ut till härnösandsbor

Tefat 9
HÄRNÖSAND (VA). Är det UFO som är i farten i Härnösand?

Minst två Härnösandsbor har blivit utsatta för en välregisserad inbjudan till en UFO-träff på Dingersjö Vårdshus i Sundsvall.

Inbjudan fanns i ett kuvert med UFO-föreningen i Sundsvalls stämpel påtryckt och kom i brevlådan för några dagar sedan. När Härnösandsborna ringde upp föreningen blev man minst sagt förvånade.

— Vi har inte inbjudit till någon träff! sade man.

Så här säger Lej Solli ordförande i föreningen UFO i Sundsvall:

— Det måste röra sig om någon lustigkurre som tycks vilja ställa till med förtret för flera människor. Vi vet inte hur många människor som fått breven. Två Härnösandsbor har hört

av sig till oss. Vi vill varna alla Härnösandsbor för den här inbjudan — det rör sig om ett obehagligt skämt, säger han till VA.

De två Härnösandsbor som hört av sig till UFO-föreningen jobbar båda på samma jobb och säger sig bara ha allmänt intresse för "okända flygande tefat". Det är inte uteslutet att det rör sig om ett skämt från någon arbetskamrat.

VA: Kan det vara verkliga UFO som ställer till med förtret och kanske till och med vill få kontakt med jordmänniskorna?

— Nej, det tror jag inte, småkrattar Loj Solli.

Ja, vem vet...

Sundsvallsföreningen överväger att polisanmäla händelsen.

790418

V-norrlands Allehanda

FINNS VERKLIGEN "FLYGANDE TEFAT?"

☐ Ja, därom tvista "de lärde". Flygande tefat — eller UFO:s som det ju egentligen heter — finns säger de som sett fenomenen. Myndigheterna däremot rynkar på näsan och tycker inte UFO-folket är riktigt rumsrent. På sidan 12 i dag berättar vi från riksstämman med Föreningen UFO-Sverige. Den hölls i Köping. I referatet kan ni bl.a. läsa om när UFO:s förra året — vid två olika tillfällen — uppenbarade sig över Åkers Styckebruk och Björnlunda.

Sörmlands byggen 790504

Keplers lagar. J Kepler, 1571–1630, arbetade i början av 1600-talet fram tre lagar, som beskrev planeternas rörelser:

- Varje planet rör sig i en ellipsformad bana med solen i en av banans brännpunkter.
- En rät linje, som binder samman planeten med solen, far över lika stora ytor på lika långa tider när planeten rör sig i sin omloppsbanan.
- Planeternas omloppstid i kvadrat förhåller sig till varandra som deras medelavstånd från solen i kubik.

* Avgående ordföranden i Föreningen UFO-Sverige, Thorvald Berthelsen, och nyvalde ordföranden Birgitta Andersson, Enköping. *

Chef för UFO-Sverige

"Har inte sett något tefat själv"

— Jag har själv aldrig sett något flygande tefat, men visst finns dom, säger Birgitta Andersson från Enköping. Hon har just blivit vald till chef för hela UFO-Sverige och ser verkligen fram emot de nya spännande uppgifter hon får syssla med.

Det var vid riksstämman i Köping i helgen som Birgitta Andersson valdes till ordförande för den centralgrupp som har hand om den svenska UFO-organisationen. I denna centralgrupp ingår också Jörgen Granlie från UFO-föreningen i Enköping.

UFO-föreningen i Enköping är den enda i Uppland så man har ett stort verksamhetsområde. För Birgitta Andersson och Jörgen Granlie är verksamhetsområdet förstås än större — hela Sverige.

— Vi skall bli syssla med att utreda olika fall av UFO-observationer, liksom vi skall sprida information. Intresset för det här ökar konstant och vi får kontakt med allt fler som sett märkliga himlafenomen, säger

ger Birgitta Andersson som själv varit med i UFO-rörelsen i 13 års tid redan.

24 föreningar

UFO står för Unidentified Flying Objects. Riksorganisationen UFO-Sverige består av 24 UFO-föreningar spridda över hela landet med tillsammans ett par tusen medlemmar.

— Alla uppläningar är välkomna som medlemmari vår UFO-förening i Enköping, säger hon. F.n är vi ett 90-tal medlemmar varav ett 50-tal är aktiva. Vi har egen observationsplats och vi gör också besök till platser där man sett något mystiskt. Varje fall utreds mycket noga.

Centralgruppen har tidigare haft sitt säte i Köping med Torvald Bertelsen som chef. Nu omorganiseras centralgruppen så att den förutom UFO-föreningen i Köping också kom att omfatta Sala och Enköping. Birgitta Andersson fick efterträda Bertelsen, som fortsätter att jobba aktivt inom UFO-rörelsen även om han bett att få avgå som chef.

U. N. T

790412

Varför dödades kalvarna?

KOPPARBERG (Expressen). Tre kalvar har på 14 dagar hittats döda efter riksväg 80 på sträckan Gillersklack-Högforsbruk, inte långt från länsgränsen mellan Västmanland och Dalarna.

Kalvarna har legat indragna i skogen, längs några stigar.

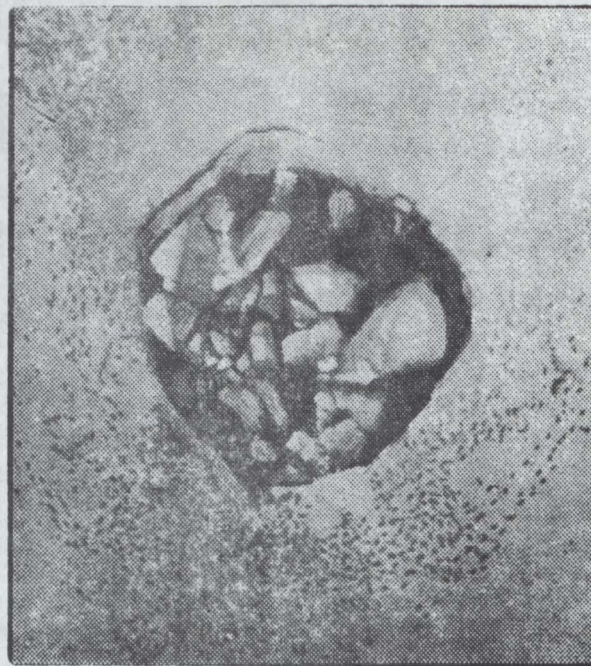
Polisen i Lindesberg som handhar utredningen vill nu ha tips och hjälp av allmänheten för att kunna lösa gåtan med de döda kalvarna.

Den första kalven hittades död för cirka 14 dagar sedan, för en vecka sedan återfanns kalv nummer två, bara någon kilometer från första fyndplatsen. Och i går fann ett par skogsflanörer den tredje kalven. Den låg indragen i skogen, några kilometer från de andra fyndplatserna.

De tre kalvarna, bara några månader gamla, saknade ena ögat. Öronen har tydligen blivit avklippta för att man inte ska kunna identifiera kalvarna. Det är just i ena ögat ägaren sätter sitt "bomärke".

Vi är förbryllade över det inträffade. När vi hittade första kalven trodde vi att den fallit av i samband med någon djurtransport. Men sen efter det vi hittat två kalvar till vet vi inte vad vi ska tro.

Expressen 1979-05-01

Norskt "hull" i Svanvattnet

MYSTISKT HÅL I NORGE

Vad är det för mystiskt föremål som slagit upp ett fjorton meter brett hål i isen på sjön Svanvattnet i Norge? En meteor eller en satellit?

Det undrar Ortsbefolkningen på Vestlandet norr om Bergen i Norge, och ännu har inte någon expert kunnat besvara frågan.

Det mystiska hålet upptäcktes redan i mars. Då trodde man att orsaken var en undervattens-explosion från någon mina.

Men den teorin har kunnat vederläggas. Två grodmän har varit nere och i stället lokaliserat ett föremål som är en och en halv meter i diameter och väger uppskattningsvis fem, sex ton.

Om det verkligen är en meteor som slagit upp det stora hålet i isen lär den bli en dyrgrip.

Aftenbladet 1979-04-25

ÖSTRA SMÅLAND 790510

Ufolog på Öland: Strålar mot jorden

■ Var det trots allt inte en meteor eller meteorit som förorsakade ljusfenomenet förra torsdagen? Vittnen som åkt mellan Kalmar och Påskallavik rapporterar nu att de sett två eldklot som sånt ned strålar mot jorden.

Rapporten har gått till UFO-experten Gunnar Schelin i Borg-

holm som först ansåg att fenomenet troligen var en meteorit.

— Nu har jag fått in några rapporter som gör att jag blivit mera tveksam om vad det kunnat vara, säger Gunnar Schelin.

— Ett sällskap som färdades mellan Kalmar och Påskallavik på torsdagskvällen berättar att de minuterna innan den stora eldkulan exploderade såg två eldklot gå i samma riktning. De sände ner ljusstrålar mot jorden.

— Strax efter passerade sällskapet genom ett skogsparti men då de kom ut igen såg de bara det stora klotet ensamt som där-efter exploderade.

— Tre personer såg kvällen innan från hamnen i Oskarshamn ett rött klot komma från nordväst och gå ut över Öland.

TEFAT 9 UFO-kväll på biblioteket

UFO (Unidentified Flying Objects) eller på svenska oidentificerade flygande föremål - populärt kallat "flygande tefat" bör utforskas vetenskapligt och utan förutfattade meningar, anser de som aktivt arbetar inom Riksorganisationen UFO i Sverige.

En lokal arbetsgrupp, s.k. fältforskare, inom UFO-Sverige informerade om UFO på torsdagskvällen i Töreboda bibliotek. Rolf Fritsche berättade först om riksorganisationen UFO-Sverige. Även i Tyskland, Storbritannien och USA finns sådana organisationer. De som arbetar för UFO-Sverige, gör det helt förutsättningslöst. De vill bryta igenom passiviteten, undersöka och dokumentera, fungera som kontaktorgan för allmänheten samt samla, stimulera och aktivera UFO-intresserade.

Både polis och militär samarbetar numera gärna med UFO-folket. Man har helt enkelt måst tänka om. Mycket är emellertid hemligstämplat, då det har inträffat sådana saker, som kunnat väcka panik bland befolkningen.

FÖRUTSÄTTNINGSLÖST

Tage Bång som också hade en del synpunkter beträffande folks negativa inställning påpekade, att de flesta fältforskare, bl a han själv, inte hade haft några personliga upplevelser av UFO-karaktär. Däremot drevs de av intresse för ämnet att forska och dokumentera i saken helt förutsättningslöst. De var mycket angelägna om att kunna förklara alla fenomen, och militär och polis hjälpte till, att kartlägga det hela. Kanske vissa militära övningar och dylikt ibland kunde vara förklaringen till vissa företeelser. Vittnesrapporter om UFO inströmmar ideligen från allmänheten. 70% kan förklaras enligt ovan men inte resten.

Riksorganisationen UFO-Sveriges centralgrupp från Köping har producerat en stillfilm, som belyser UFO-frågan. Denna film visades på biblioteket. Den var mycket intressant, och den stora publiken lyssnade andäktigt. Många hade nämligen själva haft upplevelser.

FLYGANDE TEFAT

"Flygande tefat", får man höra i filmen, har funnits i alla tider. Bl.a. i Altamiragrottan i Spanien fanns förutom djurmålningar även målningar av farkoster stående på fyra ben och utrustade med antenner. 20 mars 1535 sågs egendomliga föremål över Stockholm. Olavus Petri anmodade Urban Målare att avbilda händelsen, och den tavlan hänger nu i Storkyrkan i Stockholm.

För 3.000 år sedan beskrivs i de gamla indiska skrifterna om en slags himlavagnar s.k. vimanas, våra dagars UFO. Från bibeln Hesekiel 1:4 kan man läsa: Och jag fick se en stormvind komma från norr, ett stort moln med flammande eld, och ett sken omgav det, och mitt däri, mitt i elden syntes något som var såsom glänsande malm". 1772 sågs i skyn över Ängermanland eldglober som utgick från ett långt rörformigt skinande föremål.

ELDKULA

1772 sågs vid Norrköping en eldkula av ett tefats storlek. Den rörde på sig och försvann hastigt och lämnade ljus och rök efter sig. Massor av dokument från forna tider har givetvis gått förlorade. UFO fenomen uppträder ofta periodiskt i stort antal under viss tid och plats. Man talar om "flaps". Under en sådan flap kan göras hundratals observationer. 1896-97 inträffade en sådan flap över USA. Cigarrformade luftskepp med synliga piloter visade sig för tiotusentals människor. 1909 syntes sådana "cigarrvägor" över England. Även sådana "luftskepp" uppträdde på New Zeeland. Med starka strålkastare och reflektorer lystes kilometervida områden upp.

Ett område mellan Bermudaöarna, Miami i Florida och Bahamas kallas Bermudatriangeln. Där har 120 flygplan och många fartyg försvunnit, och med dem helt spårlost försvunnit hundratals människor. Men det syns inga vrakspillror eller döda människor.

Från lustjakten Witchcraft kom ett nödropp: Hjälp oss - kan någon höra oss...vi vet inte vad som händer...vi ser ett starkt ljus åt styrbord....Detta var på julafton 1967. 16 personer var ombord. Av fartyget återstod ej minsta spår.

SPÅRLÖST BORTA

Den 5 december 1945 fick den femte bombdivisionen ett rutinuppdrag i området. Uppskattad flygtid var två timmar. Perfekt flygväder. Det var fem Avengerplan. Efter en timmes flygning anropade divisionschefen Taylor kontrolltornet - "Anropar tornet. Det här är ett nödläge, vi har kommit ur kurs och kan inte se land."

Kontrolltornet svarade: - Er position? - Vi är inte säkra på positionen. Vi vet inte var vi är...vi tycks ha flugit vilse.

Sväng på västlig kurs!"

Taylor svarade: - Vi vet inte vad som är västlig kurs. Allting är fel...så underligt...vi är inte säkra på någon riktning, till och med havet ser annorlunda ut. Kontakten bröts. Under fyrtio minuter försökte man få radiokontakt. Så hördes ett sista svagt meddelande, där Taylor hördes samtala med de övriga piloterna: Var är vi... kan inte se... kompassen snurrar som om den blivit tokig... det är svårt...

Ett Catalinaplan sattes ut till hjälp. Även detta försvann och återfanns aldrig, trots att detta kunde landa på vatten.

De sex planen med sammanlagt 27 man ombord förblev spårlost borta. Man letade i över två veckor med 600 olika flygplan, hangarfartyg, ubåtar, jagare och patrullbåtar men fann ej minsta spår!

KIDNAPPAS?

Frågan ställdes då: Kidnappas människor och föremål av flygande tefat? Många lutar åt den hypotesen, att sådana områden som Bermudatriangeln skulle vara öppningar till en

annan dimension, en annan värld, där tiden inte existerar i vår bemärkelse.

1950 sågs en egendomligt klädd man på Times Square i New York. Han var cirka 30 år, bar polisonger, cylinderhatt, jackett med tygklädda knappar i ryggen, åtsittande svart- och vitrutiga byxor, och höga knäppkängor. Han stod plötsligt i gatukorsningen. Ingen hade sett honom gå dit. Han stirrade på trafiksignalerna, som om han aldrig sett ett elektriskt trafikljus tidigare.

Av skräck rusade han ut i trafiken och blev överkörd. Genom tillhörigheter i hans kläder kunde mannen spåras som identisk med en hr Fentz, som spårlost försvunnit vid 29 års ålder år 1876. Han hade inte åldrats. Han hade uppenbarligen befunnit sig i en annan dimension under de 74 år han saknats räknat i jordtid.

Flera sådana berättelser har dokumenterats. Detta fenomen - att kunna förflytta såväl materiella som levande ting kallas teleportation. Då inställer sig frågan: Är ufonaterna - varelserna i tefaten - i besittning av kunskaper, som gör det möjligt för dem att använda teleportation.

"UFONATERNA"

Många har sett ufonauter. De ser ut ungefär som våra astronauter. De olika farkoster som observerats har varit av olika typer: skivformade, hattformade med kabin, triangelformade, klotformade med och utan ring, cigarr- och raketformade.

De skiv- och klotformade står för 2/3 av alla rapporter på dagtid. Natte-tid ser man mest lysande, ovala sfäriska föremål. Färgen på dagen har man sett som vit, grå, silver eller metallisk. På natten har färgerna varit: röd, orange, gul, grön, blå och violett. Blinkande ljus och strålkastare har även förekommit.

Tefaten kan också ses i formationer. Tefatens sätt att manövrera är underligt. De flesta kursavvikelser är tvära, och därvid tippas ofta skivan på högkant. Varje år får UFO-forskningen in över 1.000 rapporter per år. På filmen berättade Gideon Johansson i Mariannelund 1959 om hur ett tefat landade. Han såg ufonauterna mycket tydligt.

UFO-Sveriges alarmeringscentral har telefon 0221/310 25. Den är bemannad dygnet runt.

KARIN LARSSON

De tre som ledde mötet var Rolf Fritsche, Tage Bång och Hans Andersson.

790312
Skaraborgs Läns Annonsblad

Owe Lewitzki, ordförande i UFO-Center Karlskoga, visar LP-skivan som föreningen givit ut.

LP-skiva ger UFO-Center pengar till teleskop

Att en ideell förening ger ut en LP-skiva för att kunna finansiera ett köp, hör sannerligen inte till vanligheterna. Men det har i alla fall UFO-Center i Karlskoga gjort, och pengarna man får in ska gå till ett teleskop till föreningen.

— Det här har varit möjligt tack vare att brö-

derna Nilsson i Sten och Stanley och deras tekniker Acke Svensson är med i föreningen, säger UFO-ordföranden Owe Lewitzki i Karlskoga.

UFO-Center i Karlskoga har totalt ett 50-tal medlemmar och man har nyligen startat en drive för att få med ungdomar i föreningen. För att lyckas med det tror man dock att man behöver ett teleskop — något ordentligt

sådant finns inte i Karlskoga.

— Ett rejält teleskop kostar uppåt 6 000 kr, men vi hoppas få in huvuddelen av den summan genom den här skivan, säger Owe Lewitzki vidare.

LP:n som man givit ut består i huvudsak av filmmelodier. Den mesta musiken har man köpt från USA, och det har varit möjligt tack vare kunskapen om sådant här som Sten och Stanleys killar har.

Musiken som finns med på ski-

van är bl a ur filmerna "Superman", "Närkontakt av tredje graden" och "År 2001".

Det är UFO-Center Karlskoga som står som producent av skivan och bilden till omslaget har man fått via den amerikanska ambassaden.

— Vi har satt upp som mål att sälja tio skivor per medlem. Klarar vi det är vi en god bit på väg, säger Owe Lewitzki.

Det kan tilläggas att skivans titel är "Tracks from Superspace".

DINOSAURIEN LEVER?

Dinosaurierna, som enligt vedertagna begrepp utrotades för 65 miljoner år sedan, finns kanske fortfarande mitt ibland oss. Vi kan se dem genom att bara se ut igenom fönstret. Två amerikanska vetenskapsmän påstår nämligen att fåglarna är dinosaurier. Robert T Bakker vid Harvard och professor Peter Galton vid universitetet i Bridgeport grundar sina påståenden på det faktum att dinosaurierna troligtvis, till skillnad från andra kräldjur, var varmblodiga liksom fåglarna. De flesta paleontologer anser att fåglar, dinosaurier och alla sorters kräldjur har utvecklats från thecodonterna, som levde för 200 miljoner år sedan. Bakker och Galton påpekar att de äldsta fågelfossil som påträffats har en ålder av bara 140 miljoner år, vilket stöder deras teorier.

SIMSALABIM

**Men nu polis-
anmäls troll-
karlen som
hypnotiserar
publiken**

MOCKFJÄRD

□ □ Trollkarlen Rolfino är polisanmäld för att han använder hypnos vid sina föreställningar. Han får folk att krypa på golvet och leta pengar och jaga gröna troll. Allt medan den övriga publiken skrattar.

□ □ — Det handlar inte om hypnos. Jag är illusionist och förvillar publiken. Jag har heller aldrig tvingat någon att delta. De vill vara med själva, säger Rolf Homman, 43, som har artistnamnet Rolfino.

— Visst handlar det om hypnos. Det vet Rolfino. Och hypnos är förbjudet i lag sedan 1916. Han förstör för oss som använder hypnos seriöst i vårt arbete. Han skrämmar folk, säger tandläkaren Jan Thunér i Grängsberg som gjort polisanmälan.

Rolfino är den siste trollkarlen som reser runt i lokaler, sätter upp egna affischer och själv tar betalt vid entrén.

TAR UPP PERSONER UR PUBLIKEN

Det brukar komma några hundra personer varje gång. I slutet i hans show lockar han upp personer från pu-

*— nu är du
i mitt våld*

Rolfino visar upp sina magiska händer. Med dem försätter han sina "offer" i trance, eller...? Bild:

bliken som han får att falla baklänges, leta efter pengar på golvet och jaga gröna troll.

— Jag har hållit på i 25 år med det här numret och sammanlagt har ungefär 15 000 människor varit inblandade i numret. Ingen har klagat. Folk går ju på sådana här föreställningar för att bli lurade, förklarar Rolf Homman.

POLISEN ANTECKNADE ALLT

Nu har han efter 25 år som artist blivit polisanmäld. Tre gånger till och med inom ett år.

Det är kriminalpolisen i Ludvika som utreder den här gången. Eftersom anmälan gjordes dagen innan föreställningen i Kyrkskolan i Ludvika hade man en polis på plats med penna och block som antecknade allt som hände på scenen.

Arne Janman, 1:e polis-assistent:

"SLARVIG VÄCKNING"

— Jag vet inte hur det blir med utredningen. Vi har hört tre av de fyra pojarna som var uppe på scenen. De säger sig inte ha varit hypnotiserade. De spelade själva med i leken och

var hela tiden vid medvetande.

Tandläkare Jan Thunér:

— Man är alltid medveten under hypnos. Det är en fråga om suggestion, en sorts transtillstånd. På det sätt Rolfino gör det är det farligt. Se bara så slarvigt han väcker upp folk. Med en knäpp med fingrarna. Det kan skapa ångest eftersom en del kan befinna sig djupt nere i sitt undermedvetna.

Det är alltså ett brott om man använder hypnos vid allmän sammankomst utan socialstyrelsens tillstånd. Nu sägs i lagen inte enbart hypnos utan även ett likartat tillstånd. Vad detta tillstånd innebär finns inte preciserat.

Texten finns i den allmänna ordningsstadgan.

Strax före jul stod Rolfino inför tingsrätten i Mora. Han blev den gången frikänd.

— Det var en skandal. Vetskapsmännen är överens om att sådana här trollkarlar är farliga. Tänk vad han och andra förstör. Jag använder själv hypnos i tandvården. Det kan hjälpa folk med tandläkarskräck, säger Jan Thunér.

Tills polisen funderat färdigt om anmälan ska leda till åtal fortsätter Rolfino att resa runt med sin show.

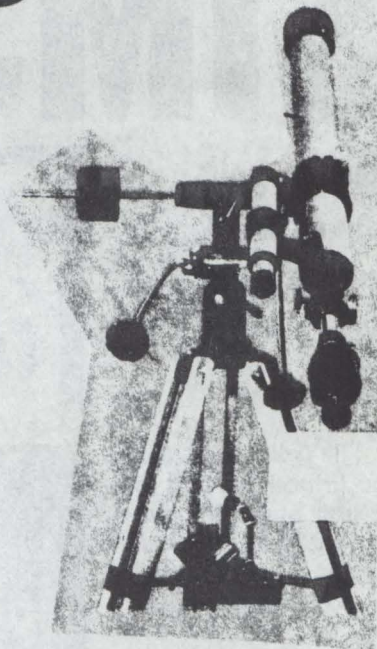
Tommy Sundberg

Rolfino medverkar vid vår repövning för fältforskarer i Lersäter utanför Köping den 25-26 augusti i år

SÄLJES

Astronomiskt teleskop. Ekvatoriell refraktor typ ET2. Förstoring: 41, 82, 100, 225 och 450 x. Objektiv diameter 60 mm. Brännvidd 900 mm. Okular: SR 4 mm, HM 9 mm och Ke 22 mm. Tillhörande utrustning: Barlowlins 2x. Stjärnvinkelprisma, bildvändande prisma, solfilter, månfilter, sökare 6x30 med hårkors. Stabilt trebent markstativ med bricka för tillbehör. Balansvikter och två flexibla fininställningsrattar. Teleskopet med tillbehör levereras i en fackindeldad och fodrad förvaringslåda av trä. Engelsk bruksanvisning medföljer

Astronomiskt teleskop
Ekvatoriell refraktor. Förnämlig stjärnkikare till fördelaktigt pris.
0485/373 33

STUDIO HEDFORS

NORMALPRIS OMKRING 1000:-.

STUDIO HEDFORS

Box 1235

0221/110 49

731 01 KÖPING

EN AV VÄRLDENS FÖRNÄMSTA POCKET-
KAMEROR MED CA. **50 %** RABATT,

SÅ LÄNGE VÅRT LAGER RÄCKER.

MINOX 110 S

DEN MINSTA MED AVSTÅNDSMÄTARE.

Kameran som ger perfekta bilder
samt sköter sig själv.

